R.L. STINE

17

Goosebumps®

Cărțile care îți dau fiori

Lecțiile de înot
nu mai pot ajuta acum.

NECAZURI MARI

R.L. STINE

GOOSEBUMPS
Cărţile care îţi dau fiori

NECAZURI MARI

Traducere de ROXANA MOISIN

CUPRINS

Capitolul 1
Capitolul 2
Capitolul 3
Capitolul 4
Capitolul 5
Capitolul 6
Capitolul 7
Capitolul 8
Capitolul 9
Capitolul 10
Capitolul 11
Capitolul 12
Capitolul 13
Capitolul 14
Capitolul 15
Capitolul 16
Capitolul 17
Capitolul 18
Capitolul 19
Capitolul 20
Capitolul 21
Capitolul 22
Capitolul 23
Capitolul 24
Capitolul 25
Capitolul 26
Capitolul 27
Capitolul 28

Capitolul 1

Şi iată-mă la şaizeci de metri sub apă.

Plecasem la vânătoarea vieţii mele. Vânătoarea Marii Pisici Albe de Mare.

Aşa îi se zicea Paza de Coastă. Dar eu îi zic Joe. Uriaşa pisică de mare înţepase deja zece înotători. Oamenilor le era frică să intre în apă. Panica se răspândise de-a lungul şi de-a latul coastei.

De asta mă chemaseră pe mine.

William Deep Jr. Din Baltimore, Maryland.

Da, William Deep Jr., exploratorul subacvatic de doisprezece ani, renumit pe plan mondial. Cel care rezolvă enigmele înspăimântătoare ale oceanului.

Capturasem Marele Rechin Alb care terorizase Myrtle Beach. Dovedisem că nu era aşa de grozav!

Mă luptasem cu caracatiţa uriaşă care mâncase toată Echipa de Surfing participantă la Campionatul din California.

Scosesem din priză ţiparul electric care înspăimântase întregul Miami.

Dar acum mă confruntam cu bătălia vieţii mele. Cu Joe, Marea Pisică Albă de Mare.

Pândea undeva în adâncurile mării.

Aveam tot ce îmi trebuia: costum de scafandru, labe, ochelari, tub de oxigen şi o arbaletă în care erau săgeţi otrăvite.

Stai puţin, s-a mişcat ceva? Chiar în spatele scoicii aceleia uriaşe?

Mi-am ridicat arbaleta şi am aşteptat atacul.

Apoi, dintr-odată, mi s-au aburit ochelarii. Nu mai puteam să respir.

Mă sufocam. Nu îmi mai venea aer.

Tubul meu de oxigen! Cineva trebuie să fi umblat la el!

Nu era timp de pierdut. Eram la şaizeci de metri şi nu aveam aer! Trebuia să ies la suprafaţă, şi repede!

Am dat din picioare, încercând cu disperare să ies la suprafaţă.

Îmi ţineam respiraţia. Plămânii mei erau cât pe ce să explodeze. Îmi pierdeam forţele, ameţeam.

Oare voi reuşi? Sau urma să mor chiar aici, în adâncurile oceanului şi să fiu cina lui Joe, Pisica de Mare?

Panica m-a invadat ca fluxul oceanului. M-am uitat prin ochelarii aburiţi după partenera mea de scufundări. Unde era când aveam nevoie de ea?

În cele din urmă, am văzut-o înotând la suprafaţă, lângă barcă.

Ajutor! Ajutor! Nu am aer! am încercat eu să îi spun, dând din mâini ca un apucat.

În final, m-a observat. A înotat spre mine şi mi-a tras la suprafaţă corpul ameţit şi fără vlagă.

Mi-am smuls masca şi am inhalat câteva guri sănătoase de aer.

— Care e problema ta, Om al Apelor? a ţipat ea. Te-a înţepat o meduză?

Partenera mea de scufundări e foarte curajoasă. Râde în faţa pericolului.

M-am străduit să îmi recapăt respiraţia.

— Nu am aer. Cineva a deconectat tubul…

Apoi, totul a devenit negru.

Capitolul 2

Partenera mea de scufundări mi-a băgat din nou capul sub apă. Am deschis ochii şi mi-am revenit, tuşind.

— Fii serios, Billy, mi-a spus ea. Nu eşti în stare să înoţi fără să te prosteşti?

Am oftat. Nu era amuzantă.

„Partenera mea de scufundări” era de fapt doar sora mea răsfăţată, Sheena. Doar mă prefăceam că sunt William Deep Jr., explorator subacvatic.

Dar Sheena ar fi murit dacă s-ar fi prefăcut şi ea doar o dată?

Numele meu adevărat este William Deep Jr., dar mi se spune Billy. Am doisprezece ani – cred că am mai spus asta.

Sheena are zece ani. Seamănă cu mine. Amândoi avem părul drept şi negru, dar al meu e scurt şi al ei e până la umeri. Amândoi suntem slabi, cu coate şi genunchi noduroşi şi cu picioare lungi şi subţiri. Amândoi avem ochi de un albastru-închis şi sprâncene groase şi negre.

În afară de asta, nu semănăm deloc.

Sheena nu are imaginaţie. Nu îi fusese frică niciodată de monştrii din debara când era mică. Nu crezuse nici în Moş Crăciun şi în Zâna Măseluţă. Îi place să zică: „Nu există aşa ceva“.

Am sărit în apă şi am ciupit-o pe Sheena de picior. *Atacul Omului-Homar Uriaş!*

— Termină! a ţipat ea.

Mi-a tras una în umăr. Am ieşit de sub apă, pentru a respira.

— Hei, voi doi, a spus unchiul meu. Aveţi grijă!

Unchiul meu stătea pe puntea vasului său laborator, *Cassandra.* Ne urmărea cu atenţie pe mine şi pe Sheena înotând.

Pe unchiul meu îl cheamă George Deep, dar i se spune Doctor D. Chiar şi tata, care e fratele lui, îi spune Doctor D. Poate pentru că într-adevăr arată ca un om de ştiinţă.

Doctor D. era scund, slab, avea ochelari şi o expresie foarte serioasă şi gânditoare. Avea păr şaten ondulat şi o chelie în creştet. Oricine l-ar fi văzut ar fi spus: „Pun pariu că eşti om de ştiinţă“.

Eu şi Sheena eram în vizită la Doctor D., pe *Cassandra.* În fiecare an, părinţii ne lăsau să ne petrecem vacanţa de vară cu

el. În mod sigur, e mai bine decât să stai acasă. Vara asta ancorasem lângă o insulă mică numită Ilandra, în Marea Caraibelor.

Doctor D. era biolog marin. Era specializat în viaţa din mările tropicale. Studia obiceiurile peştilor tropicali şi căuta specii noi de plante marine şi peşti încă nedescoperiţi.

Cassandra era un vas mare şi rezistent. Avea cam cincisprezece metri lungime. Doctor D. folosea cea mai mare parte a spaţiului în chip de laboratoare şi camere de cercetare. Sus, pe punte, era o cabină de unde conducea vasul. La tribord, sau în partea dreaptă a vasului, era legată o şalupă mică, iar la babord, sau în partea stângă, se afla un rezervor uriaş cu apă.

Uneori Doctor D. prindea peşti foarte mari şi îi ţinea o perioadă în rezervorul cu apă – de obicei, ca să îi studieze, sau să aibă grijă de ei dacă erau bolnavi sau răniţi.

Restul punţii este gol, bun de alergat sau de stat la plajă.

Cercetările lui Doctor D. îl purtau prin toată lumea. Nu era căsătorit şi nu avea copii. Spunea că e prea ocupat cu peştii.

Dar îi plăceau copiii. De asta ne invita pe mine şi pe Sheena să îl vizităm în fiecare vară.

— Nu vă îndepărtaţi unul de celălalt, copii, a spus Doctor D. Şi nu înotaţi prea departe. Mai ales tu, Billy.

Şi-a îngustat ochii către mine. Ăsta-i modul lui de a spune: „Vorbesc serios”. Nu îşi îngustează ochii niciodată la Sheena.

— Au fost văzuţi rechini în zonă, a zis el.

— Rechini! Uau! am ţipat eu.

Doctor D. s-a încruntat la mine.

— Billy, a spus el. Vorbesc serios. Nu te îndepărta de vas. Şi nu te duce lângă recif.

Ştiam că urma să zică asta.

Reciful Clamshell e un recif lung de corali roşii la doar câteva sute de metri de locul în care ancoraserăm. Muream de nerăbdare să îl explorez încă de când ajunsesem aici.

— Nu îţi face griji pentru mine, Doctor D., i-am strigat eu. Nu o să păţesc nimic.

Sheena a mormăit:

— Mda, sigur.

M-am întins să o mai ciupesc o dată ca un homar, dar s-a scufundat.

— Bun, a spus Doctor D. Ţineţi minte, dacă vedeţi o înotătoare de rechin, încercaţi să nu loviţi prea tare apa. Mişcarea îl va atrage. Întoarceţi-vă încet şi imediat la barcă.

— Vom ţine minte, a zis Sheena, care venise după mine, dând repede din mâini şi din picioare.

Nu mă puteam abţine să nu fiu entuziasmat măcar un pic. Dintotdeauna am vrut să văd un rechin adevărat, viu.

Văzusem rechini la delfinariu, desigur. Dar erau închişi într-un bazin cu apă, unde înotau fără încetare, total inofensivi.

Nu fusese cine ştie ce aventură.

Voiam să văd înotătoarea unui rechin la orizont, plutind pe apă, mai aproape, mai aproape, direct spre noi…

Cu alte cuvinte, voiam aventură.

Cassandra ancorase pe ocean, la câteva sute de metri de Reciful Clamshell. Reciful înconjura insula. Între recif şi insulă se întindea o frumoasă lagună.

Nimic nu mă va opri să explorez laguna, indiferent ce spusese Doctor D.

— Vino, Billy, a spus Sheena, potrivindu-şi ochelarii. Hai să vedem bancul acela de peşti.

A arătat spre o grămadă de valuri mici lângă prova bărcii. Şi-a băgat tubul în gură şi s-a scufundat. Am urmat-o.

În scurt timp, eu şi Sheena eram înconjuraţi de sute de peşti mici de un albastru aprins.

Mereu mă simţisem sub apă de parcă aş fi fost într-o lume îndepărtată. Respirând prin furtun, puteam trăi aici, cu peştii şi delfinii. După o vreme, poate urmau să îmi crească înotătoare şi o aripioară.

Peştii mici şi albaştri au început să se îndepărteze şi m-am dus după ei. Erau aşa frumoşi! Nu voiam să mă lase în urmă.

Dintr-odată, toţi peştii au fugit. Am încercat să îi urmez, dar erau prea rapizi.

Dispăruseră!

Îi speriase ceva?

M-am uitat în jur. Mănunchiuri de alge marine pluteau pe apă. Apoi, am văzut ceva roşu.

M-am apropiat, uitându-mă cu atenţie prin ochelarii de scafandru. La câţiva metri în faţa mea, am văzut nişte formaţiuni roşii denivelate. Corali roşii.

O, nu, mi-am zis eu. Doctor D. îmi spusese să nu înot aşa departe.

Am început să mă întorc. Ştiam că trebuia să înot înapoi spre barcă.

Dar eram tentat să stau să explorez un pic. La urma urmei, eram deja acolo.

Reciful arăta ca un castel roşu de nisip, plin cu peşteri şi tuneluri subacvatice. Peşti mici intrau şi ieşeau din el. Peştii erau de un galben şi de un albastru strălucitor.

Poate aş putea să mă duc să explorez unul dintre acele tuneluri, mi-am spus eu. Cât de periculos ar putea fi?

Dintr-odată, am simţit că se freacă ceva de piciorul meu. Mă gâdila şi îmi făcea piciorul să mă furnice.

Un peşte?

M-am uitat în jur, dar nu am văzut nimic.

Apoi, am simţit din nou.

Ceva mă gâdila pe picior.

Apoi, m-a apucat.

M-am întors din nou să văd ce era. Nici acum nu am văzut nimic.

Inima a început să îmi bată cu putere. Ştiam că probabil nu era nimic periculos. Dar îmi doream să pot vedea ce era.

M-am întors şi am început să înot spre barcă, lovind puternic apa.

Dar ceva mă apucase de piciorul drept şi nu îmi dădea drumul!

Am înlemnit de frică. Apoi, înnebunit, am tras piciorul cât de tare am putut.

Dă-mi drumul! Dă-mi drumul!

Nu puteam vedea ce era şi nu puteam să mă eliberez!

Apa se agita şi se învolbura în timp ce loveam cu toată puterea.

Speriat de moarte, am scos capul din apă şi am scos un ţipăt slab:

— Ajutor!

Dar nu avea nici un rost.

Orice era continua să mă tragă în jos. În jos.

La fundul mării.

Capitolul 3

— Ajutor! am ţipat eu din nou, din răsputeri. Sheena! Doctor D!

M-a tras din nou sub apă. Am simţit tentaculul lipicios strângându-se în jurul gleznei mele.

Şi m-am scufundat, m-am întors şi l-am văzut.

Părea uriaş şi întunecat.

Un monstru al mării!

Printre apele agitate, se holba la mine cu un ochi căprui uriaş. Creatura înspăimântătoare plutea ca un balon enorm, de un verde-închis. Gura i s-a deschis într-un ţipăt tăcut, scoţând la iveală două rânduri de dinţi colţuroşi şi ascuţiţi.

O caracatiţă uriaşă! Avea cel puţin *douăsprezece* tentacule!

Douăsprezece tentacule lungi şi lipicioase. Unul era înfăşurat în jurul gleznei mele. Altul se îndrepta spre mine.

NU!

Mâinile mele au lovit apa.

Am luat câteva guri de aer.

Am ieşit la suprafaţă, dar creatura uriaşă m-a tras din nou în jos.

Nu îmi venea să cred. În vreme ce mă scufundam, scene din viaţa mea chiar îmi treceau grăbite prin faţa ochilor.

Mi-am văzut părinţii cum îmi făceau cu mâna în timp ce mă urcasem în autobuz în prima mea zi de şcoală.

„Mama şi tata! Nu îi voi mai vedea niciodată!“

„Ce fel de a te duce, mi-am spus eu. Ucis de un monstru marin!”

„Nimeni nu va crede asta.“

Totul a început să devină roşu. Mă simţeam ameţit, slăbit.

Dar ceva mă trăgea în sus.

La suprafaţă. Departe de monstrul cu tentacule.

Am deschis ochii, tuşind şi scuipând apa.

L-am văzut pe Doctor D.!

— Billy! Te simţi bine?

Se uita la mine îngrijorat.

Am tuşit şi i-am făcut semn că da. Am dat din piciorul drept. Tentaculul dispăruse.

Creatura întunecată dispăruse.

— Te-am auzit ţipând şi te-am văzut lovind apa, mi-a spus

Doctor D. De la barcă am înotat cât de repede am putut. Ce s-a întâmplat?

Doctor D. avea o vestă de salvare galbenă pe el. Mi-a trecut peste cap un colac de salvare din cauciuc. Acum, pluteam uşor, cu colacul de salvare în jurul meu.

Îmi pierdusem înotătoarele în timpul luptei. Ochelarii de scafandru şi furtunul îmi atârnau la gât.

Sheena venise şi ea şi înota lângă mine, călcând apa.

— M-a apucat de picior! am ţipat eu dintr-odată. A încercat să mă tragă la fund!

— Ce te-a apucat de picior, Billy? m-a întrebat Doctor D. Nu văd nimic pe aici…

— Era un monstru marin, i-am spus eu. Unul uriaş! I-am simţit tentaculul lipicios apucându-mi glezna… Au!

Ceva m-a pişcat pe picior.

— S-a întors! am strigat eu îngrozit.

Sheena şi-a scos capul din apă şi şi-a scuturat părul ud, râzând.

— Eram eu, prostule! a strigat ea.

— Billy, Billy, a mormăit Doctor D. Tu şi imaginaţia ta bogată.

A dat din cap.

— Aproape m-ai speriat de moarte. Te rog să nu mai faci asta niciodată! Probabil, ţi-ai prins piciorul într-o algă, asta e tot.

— Dar, dar, m-am bâlbâit eu.

A băgat mâna în apă şi a scos un maldăr de alge lungi, verzi şi lipicioase.

— Sunt alge peste tot.

— Dar l-am văzut! am ţipat eu. I-am văzut tentaculele şi dinţii mari şi ascuţiţi!

— Nu există monştri de mare, a spus Sheena.

Domnişoara Ştie-Tot.

— Hai să vorbim despre asta pe vas, a zis unchiul meu, aruncând grămada de alge marine înapoi în apă.

— Vino. Hai să înotăm înapoi. Şi nu te apropia de recif. Ocoleşte-l.

S-a întors şi a început să înoate spre *Cassandra.* Am observat că monstrul de mare mă dusese în lagună. Reciful era între noi şi barcă. Dar era o gaură în recif şi am putut să trecem pe acolo.

I-am urmat supărat.

De ce nu mă credeau?

Văzusem cum creatura mă apucase de picior. Nu era o grămadă stupidă de alge de mare. Nu era imaginaţia mea.

Eram decis să le arăt că se înşelau. O să găsesc creatura aceea şi o să le-o arăt chiar eu, într-o zi. Dar nu azi.

Acum, eram gata să revin la siguranţa vasului.

Am înotat până la Sheena şi am strigat:

— Să ne întrecem până la vas.

— Ultimul e o meduză acoperită cu ciocolată! a strigat ea.

Sheena nu poate să refuze o întrecere. A început să ia viteză spre barcă, dar am prins-o de mână.

— Aşteaptă, i-am spus eu. Nu e corect. Tu ai înotătoare. Dă-le jos.

— Păcat! a strigat ea şi şi-a tras mâna. Ne vedem la vas!

Am văzut-o îndepărtându-se, luându-mi-o înainte cu mult.

Nu va câştiga, m-am decis eu.

M-am uitat la reciful din faţa mea.

Aş fi mai rapid dacă aş înota peste recif. O scurtătură.

M-am întors şi am început să înot direct spre reciful roşu.

— Billy! Treci înapoi! a strigat Doctor D.

M-am prefăcut că nu îl aud.

Reciful se întindea în faţa mea. Aproape că ajunsesem acolo.

Am văzut-o pe Sheena înaintea mea. Dădeam foarte repede din mâini. Ştiam că nu ar avea curaj să înoate deasupra recifului. L-ar ocoli. Eu urma să trec peste el şi să o întrec.

Dar mâinile au început să mă doară dintr-odată. Nu eram obişnuit să înot pe o distanţă aşa mare.

Poate pot să mă opresc la recif să îmi odihnesc mâinile o secundă, m-am gândit eu.

Am ajuns la recif. M-am întors. Sheena înota la stânga, lângă recif. Mi-am închipuit că aveam câteva secunde să mă odihnesc.

Am păşit pe reciful de corali roşii şi am ţipat îngrozit.

Capitolul 4

Piciorul mă ardea de parcă l-aş fi pus în foc. Durerea care pulsa mi-a săgetat piciorul.

Am ţipat şi m-am scufundat în apă.

Când am ieşit la suprafaţă, am auzit-o pe Sheena ţipând:

— Doctor D.! Vino repede!

Piciorul mă ardea chiar şi în apa rece a oceanului.

Doctor D. a venit lângă mine.

— Billy, care e problema acum? a întrebat el.

— L-am văzut făcând ceva chiar prostesc, a spus Sheena, zâmbind cu superioritate.

Dacă nu m-ar fi ars piciorul, i-aş fi tras o mamă de bătaie.

— Piciorul meu! m-am plâns eu. Am călcat pe recif… şi… şi…

Doctor D. se ţinea de colacul de salvare din jurul taliei mele.

— A. E dureros, a spus el, bătându-mă pe umăr. Dar o să fie bine. Senzaţia de arsură va trece peste puţin timp.

A arătat spre recif.

— Tot coralul acela roşu e coral de foc.

— Hm? Coral de foc?

M-am uitat la coral.

— Chiar şi eu ştiam asta! a spus Sheena.

— E acoperit cu o otravă uşoară, a continuat unchiul meu. Când îl atingi, te arde ca focul.

Acum îmi spune, m-am gândit eu.

— Tu nu ştii *nimic?* m-a întrebat Sheena cu răutate.

— Ai noroc că doar te-ai ars la picior, a spus Doctor D. Coralul e uneori foarte ascuţit. Ai fi putut să te tai la picior şi să îţi între otrava în sânge. Atunci *chiar* ai fi avut probleme.

— Uau! Ce fel de probleme? a întrebat Sheena.

Părea foarte nerăbdătoare să afle toate lucrurile îngrozitoare care mi s-ar fi putut întâmpla.

Expresia de pe chipul lui Doctor D. a devenit serioasă dintr-odată.

— Otrava te-ar fi putut paraliza, a spus el.

— Minunat, am spus eu.

— Aşa că nu te apropia de coralul roşu de acum înainte, m-a avertizat Doctor D. Şi nu te apropia nici de lagună.

— Dar acolo trăieşte monstrul marin! am protestat eu. Trebuie să ne întoarcem acolo. Trebuie să vi-l arăt!

Sheena plutea pe apa verde-albăstruie.

— Nu există aşa ceva, nu există aşa ceva, a spus ea.

Era propoziţia ei favorită.

— Nu există aşa ceva, nu-i aşa că nu există, Doctor D.?

— Ei bine, nu se ştie niciodată, a spus Doctor D. pe gânduri. Nu cunoaştem toate creaturile care trăiesc în ocean, Sheena. E mai bine să spunem că oamenii de ştiinţă nu au văzut niciodată unul.

— Vezi, She-Ra? am spus eu.

Sheena m-a stropit. Nu îi place când îi spun She-Ra.

— Copii, ascultaţi! Vorbesc serios când vă spun să nu vă apropiaţi de zona aceea, a spus Doctor D. Poate că nu e un monstru marin în laguna aia, dar pot fi rechini, peşti otrăvitori, ţipari electrici. Pot fi multe creaturi periculoase. Nu vă duceţi acolo!

S-a oprit şi s-a încruntat la mine, ca şi cum s-ar fi asigurat că fusesem atent la ce spusese.

— Ce îţi mai face piciorul, Billy? a întrebat el.

— E un pic mai bine acum, i-am spus eu.

— Bun. Destule aventuri pentru o singură dimineaţă. Să ne întoarcem la vas. E aproape timpul pentru prânz.

Am început să înotăm toţi spre *Cassandra.*

În timp ce băteam apa, am simţit ceva gâdilându-mi piciorul din nou.

Alge de mare?

Nu.

Se frecau de piciorul meu ca… nişte *degete.*

— Termină, Sheena, am ţipat eu furios.

M-am întors să o stropesc cu apă în faţă.

Dar nu era acolo. Nu era nicăieri lângă mine.

Era cu mult mai departe, înotând pe lângă Doctor D.

Sheena nu ar fi avut cum să mă fi gâdilat.

Dar ceva *a făcut-o* în mod sigur.

M-am uitat în apă, cuprins dintr-odată de teroare. Ce era acolo?

De ce mă tachina aşa?

Se pregătea să mă apuce din nou şi să mă tragă în adâncuri pentru totdeauna?

Capitolul 5

Alexander DuBrow, asistentul lui Doctor D., ne-a ajutat să ne urcăm pe vas.

— Hei, am auzit ţipete, a spus Alexander. Este totul în regulă?

— Totul e în regulă, Alexander, a spus Doctor D. Billy a călcat pe nişte coral de foc, dar nu a păţit nimic.

În timp ce mă urcam pe scară, Alexander m-a luat de mână şi m-a tras la o parte.

— Uau, Billy, a zis el. Coral de foc. M-am lovit din greşeală de coralul de foc în prima mea zi aici. Am văzut stele verzi. Chiar am văzut, omule. Eşti sigur că te simţi bine?

Am dat din cap şi i-am arătat piciorul.

— Acum, e mai bine. Dar nu ăsta a fost cel mai rău lucru care s-a întâmplat. Aproape am fost mâncat de un monstru marin!

— Nu există aşa ceva, nu există aşa ceva, a spus Sheena.

— Chiar l-am văzut, am insistat eu. Nu mă cred. Dar era acolo. În lagună. Era mare şi verde, şi…

Alexander a zâmbit.

— Dacă spui tu, Billy, a zis el.

I-a făcut cu ochiul Sheenei.

Voiam să îl bat măr şi pe el.

Mare student la ştiinţe. Ce ştia *el?*

Alexander de-abia avea douăzeci de ani. Dar, spre deosebire de Doctor D, nu arăta deloc ca un om de ştiinţă.

Arăta mai mult ca un fotbalist. Era foarte înalt, avea peste un metru nouăzeci şi era musculos. Avea un păr des, ondulat şi blond şi ochi albaştri cu riduri în colţuri. Avea umeri laţi şi mâini mari şi puternice. Stătea mult în soare şi avea un bronz lucios şi închis.

— Sper că vă e foame, a spus Alexander. Am făcut sendvişuri cu salată de pui pentru prânz.

— A. Minunat, a spus Sheena nemulţumită, dându-şi ochii peste cap.

Alexander gătea de obicei. Credea că se pricepe la asta. Dar nu se pricepea.

M-am dus jos în cabina mea, să îmi schimb costumul de baie ud. Cabina mea era de fapt un compartiment mic pentru dormit, cu un dulap mic pentru lucrurile mele. Sheena avea una la fel. Doctor D. şi Alexander aveau cabine mai mari, în care chiar

puteau să se mişte.

Am mâncat în bucătăria de pe vas, cum o numea Doctor D. Avea o masă şi nişte scaune prinse de podea şi o zona mică în care se putea găti.

Când am intrat în bucătăria de pe vas, Sheena se aşezase deja la masă. În farfuria din faţa ei era un sendviş mare şi altul mă aştepta pe mine.

Nici unul dintre noi nu era prea nerăbdător să încerce salata de pui a lui Alexander. Seara trecută mâncasem varză de Bruxelles la conservă. La micul dejun din dimineaţa aceasta ne dăduse clătite din grâu care se duseseră la fundul stomacului meu cum se scufundase *Titanicul!*

— Tu prima, i-am şoptit eu surorii mele.

— Nu, a spus Sheena, făcându-mi semn că nu vrea. Încearcă tu. Eşti mai mare.

Îmi chiorăia stomacul. Am oftat. Nu aveam ce face decât să gust.

Am muşcat din sendviş şi am început să mestec.

Nu e rău, m-am gândit eu la început. Un pic de pui, un pic de maioneză. Chiar părea un sendviş obişnuit cu salată de pui.

Apoi, dintr-odată, mi-a luat foc limba. Toată gura îmi ardea!

Am ţipat şi am apucat paharul cu ceai cu gheaţă din faţa mea. L-am golit pe tot.

— Coral de foc! am ţipat eu. Ai pus coral de foc în salata de pui!

Alexander a început să râdă.

— E doar praf de chili. Pentru gust. Îţi place?

— Aş prefera cereale la prânz, a spus Sheena, punând sendvişul jos. Dacă nu te superi.

— Nu poţi să mănânci cereale de fiecare dată, a răspuns Alexander, încruntându-se. Nu e de mirare că eşti aşa slabă, Sheena. Nu mănânci decât cereale. Unde ţi-e spiritul de aventură?

— Cred că şi eu o să mănânc cereale, am spus eu timid. Să fac şi eu o schimbare.

Doctor D a intrat în bucătăria de pe vas.

— Ce avem la prânz? a întrebat el.

— Sendvişuri cu salată de pui, a spus Alexander. Le-am făcut condimentate.

— *Foarte* condimentate, l-am avertizat eu.

Doctor D. mi-a aruncat o privire scurtă şi a ridicat o sprânceană.

— Da? a spus el. Ştii tu, nu prea mi-e foame. Cred că o să mănânc cereale.

— Poate eu şi Billy o să pregătim cina din seara asta, s-a oferit Sheena.

Şi-a pus cereale într-un castron şi a adăugat lapte.

— Nu e corect să gătească Alexander *tot* timpul.

— E o idee frumoasă, Sheena, a spus Doctor D. Ce ştiţi să faceţi?

— Eu ştiu să fac prăjituri de ciocolată dintr-o amestecătură de ingrediente, am spus eu.

— Şi eu ştiu să fac fondante, a zis Sheena.

— Hmmm, a spus Doctor D. Poate o să gătesc *eu* în seara asta. Cum sună peşte la grătar?

— Minunat! am rostit eu.

După prânz, Doctor D. s-a dus în biroul său să se uite pe nişte însemnări. Alexander ne-a condus pe mine şi pe Sheena în laboratorul principal, ca să ne arate ce era pe acolo.

Laboratorul era chiar frumos. De-a lungul peretelui erau trei containere mari cu apă pline cu peşti ciudaţi şi uimitori.

În cel mai mic dintre ele erau doi căluţi de mare de un galben strălucitor şi un peşte-trompetă. Peştele-trompetă e un peşte lung, roşu cu alb, în formă de tub. Erau şi mulţi peşti guppy în container.

În alt container erau nişte peşti-înger, care erau de un roşu portocaliu ca focul şi un peşte-arlechin, care avea dungi ca de tigru, portocalii şi albastre-verzui, pentru camuflaj.

În cel mai mare container era un peşte lung, negru cu galben, de forma unui şarpe cu gura plină de dinţi.

— Îîî!

Sheena a făcut o faţă dezgustată în timp ce se uita la peştele lung.

— Ăsta e chiar urât!

— E un ţipar negru, a spus Alexander. Muşcă, dar nu e mortal. Îi spunem Biff.

I-am arătat dinţii lui Biff prin sticlă, dar nu m-a băgat în seamă.

M-am întrebat cum ar fi să mă întâlnesc faţă în faţă cu Biff în ocean. Dinţii lui erau ameninţători, dar nu era nici pe departe aşa mare ca monstrul marin. Mi-am închipuit că William Deep Jr., explorator subacvatic cunoscut în toată lumea, s-a fi putut descurca.

Am plecat de lângă containerele în care se aflau peşti şi m-am dus lângă panoul de comandă, holbându-mă la butoane.

— Ce face butonul ăsta? am întrebat eu.

Am apăsat un buton. S-a auzit tare o sirenă. Am sărit toţi în sus, speriaţi.

— Face să sune sirena, a spus Alexander râzând.

— Doctor D. i-a spus lui Billy să nu atingă nimic fără să întrebe mai întâi, a zis Sheena. I-a spus de un milion de ori. Nu ascultă niciodată.

— Taci, She-Ra! m-am răstit eu.

— *Tu* să taci.

— Hei, nu e nici o problemă, a spus Alexander, ridicând ambele mâini, făcându-ne semn să ne potolim. Nu a fost făcut nici un rău.

M-am întors din nou la panoul de comandă. Majoritatea ceasurilor erau active, cu mici indicatoare roşii mişcându-se. Am observat că un ceas era oprit, cu indicatorul roşu nemişcat.

— Ăsta pentru ce e? am întrebat eu, arătând spre ceasul inactiv. Se pare că ai uitat să îl porneşti.

— A, ăla controlează sticla Nansen, a spus Alexander. E stricat.

— Ce e o sticlă Nansen? a întrebat Sheena.

— Colectează mostre de apă de mare din adâncuri, a spus Alexander.

— De ce nu l-ai reparat? am întrebat eu.

— Nu ne permitem, a spus Alexander.

— De ce nu? a întrebat Sheena. Nu v-a dat universitatea bani?

Ştiam amândoi că cercetarea lui Doctor D. era finanţată de o universitate din Ohio.

— Ne-au dat bani pentru cercetare, ne-a explicat Alexander. Dar s-au dus aproape toţi. Aşteptăm să vedem dacă o să mai dea. Între timp, nu avem bani să reparăm nimic.

— Şi dacă se defectează *Cassandra* sau ceva de genul ăsta? am întrebat eu.

— Atunci, cred că o să fie nevoie să îi dăm o pauză în doc pentru o vreme, a spus Alexander. Sau să găsim o cale de a obţine mai mulţi bani.

— Uau, a zis Sheena. Asta ar însemna că nu am mai veni aici în vacanţa de vară.

Nu îmi plăcea să mă gândesc la *Cassandra* stând în doc. Şi mai greu era gândul la Doctor D. forţat să stea pe uscat şi să nu mai studieze peşti.

Unchiul nostru era nefericit ori de câte ori trebuia să se ducă pe ţărm. Nu se simţea în largul lui decât pe barcă. Ştiu, pentru că de Crăciun venise să ne facă o vizită.

De obicei, Doctor D. reprezintă o companie plăcută. Dar vizita aceea de Crăciun fusese un adevărat coşmar.

Doctor D. îşi petrecuse aproape tot timpul plimbându-se prin casă. Ne dădea ordine ca un căpitan de navă.

— Billy, stai drept! ţipase la mine. Sheena, spală puntea!

Nu a fost în largul lui.

În cele din urmă, în Ajunul Crăciunului, tata nu mai suportase. Îi spusese lui Doctor D. să termine sau să plece.

Doctor D. petrecuse până la urmă o mare parte din ziua de Crăciun în cadă jucându-se cu bărcile mele. Oricum, atât timp cât stătuse în apă revenise la normal.

Nu mai voiam să îl văd pe Doctor D. pe uscat din nou.

— Nu vă faceţi griji, copii, a spus Alexander. Doctor D. a reuşit mereu să evite asta.

Speram ca Alexander să aibă dreptate.

M-am uitat la alt ceas ciudat, pe care scria PROBE DE SONAR.

— Hei, Alexander, am spus eu. Îmi arăţi cum funcţionează probele de sonar?

— Sigur, a spus Alexander. Mai întâi să termin nişte treburi.

S-a dus la primul container. A luat nişte peşti guppy cu o mică plasă de prins peşte.

— Cine vrea să îl hrănească pe Biff azi?

— Nu eu, a spus Sheena. Îîîîî!

— În nici un caz! am zis eu în timp ce m-am îndreptat spre un geam rotund şi m-am uitat afară.

Mi s-a părut că aud un motor afară. Până atunci, văzusem foarte puţine alte vase. Nu treceau mulţi oameni prin Ilandra.

Un vas alb pufăia într-o parte a *Cassandrei.* Era mai mic, dar mai nou ca vasul nostru. Pe el scria MARINA ZOO.

Un bărbat şi o femeie stăteau pe punte. Erau amândoi îmbrăcaţi îngrijit, cu pantaloni kaki şi bluze cu nasturi. Bărbatul avea o tunsoare scurtă şi îngrijită, iar părul şaten al femeii era prins într-o coadă de cal. Avea o servietă neagră.

Bărbatul făcea cu mâna cuiva de pe vasul *Cassandra.* Mi-am închipuit că probabil îi făcea semn lui Doctor D.

Acum, Sheena şi Alexander stăteau lângă mine la fereastră, privind.

— Cine e ăla? a întrebat Sheena.

Alexander şi-a dres vocea.

— Mai bine mă duc să văd despre ce e vorba, a spus el.

I-a dat Sheenei plasa cu peşti guppy.

— Ţine, a spus el. Hrăneşte-l pe Biff! Mă întorc mai târziu.

A plecat repede din laborator.

Sheena s-a uitat la peştii guppy care se zbăteau în plasă şi s-a strâmbat.

— Nu o să stau aici să mă uit cum Biff mănâncă peştişorii ăştia.

Mi-a dat mie plasa şi a fugit afară din cabină.

Nici eu nu voiam să mă uit la Biff cum mănâncă peştişorii ăştia. Dar nu ştiam ce altceva să fac cu ei.

I-am băgat repede în containerul lui Biff. Capul ţiparului a ţâşnit înainte. A prins cu dinţii un peşte. Peştele guppy a dispărut. Biff a mai prins unul.

Mânca repede.

Am lăsat plasa pe o masă şi am ieşit din laborator.

Mergeam prin pasajul îngust, plănuind să mă duc pe punte să iau nişte aer.

Mă întrebam dacă Doctor D. urma să mă mai lase să înot în această după-amiază.

Dacă ar fi de acord, poate m-aş duce la lagună să văd dacă mai e monstrul acolo.

Eram speriat?

Da.

Dar eram şi hotărât să le dovedesc surorii şi unchiului meu că nu eram nebun. Că nu inventam.

Treceam pe lângă biroul lui Doctor D. când am auzit nişte voci. Mi-am închipuit că Doctor D. şi Alexander trebuie să fie acolo cu cei doi oameni de la grădina zoologică.

M-am oprit o secundă. Nu voiam să trag cu urechea, jur. Dar omul de la grădina zoologică avea o voce puternică şi nu am putut să nu îl aud.

Şi ce a spus a fost cel mai uimitor lucru pe care îl auzisem în viaţa mea.

— Nu îmi pasă cum faci, doctor Deep, a urlat bărbatul de la grădina zoologică. Dar vreau să găseşti sirena aia!

Capitolul 6

O sirenă!

Vorbea serios?

Nu îmi venea să cred. Chiar voia ca unchiul meu să găsească o sirenă adevărată, vie?

Ştiam că Sheena s-ar apuca să zică: „Nu există aşa ceva, nu există aşa ceva“. Dar aici era un om mare, un om care lucra pentru o grădină zoologică şi care vorbea despre o sirenă. *Trebuia* să fie adevărat!

A început să îmi bată inima de emoţie. S-ar putea să fiu unul dintre primii oameni de pe pământ care vede o sirenă! mi-am spus eu.

Şi apoi mi-a venit un gând şi mai bun: „Dacă aş găsi-o eu?“

„Aş fi celebru! Aş apărea la televizor şi alte chestii de genul ăsta!“

„William Deep Jr., faimosul explorator al mărilor!”

Ei bine, după ce am auzit asta nu am putut pur şi simplu să plec. Trebuia să aud mai multe.

Ţinându-mi respiraţia, mi-am lipit urechea de uşă şi am ascultat.

— Domnule Showalter, doamnă Wickman, vă rog să înţelegeţi, l-am auzit spunând pe Doctor D. Sunt om de ştiinţă, nu îmblânzitor de circ. Munca mea e serioasă. Nu pot să îmi pierd timpul căutând creaturi de basm.

— Vorbim foarte serios, domnule doctor Deep, a spus doamna Wickman. E o sirenă în apele astea. Şi dacă e cineva în stare să o găsească, atunci dumneavoastră sunteţi acela.

L-am auzit pe Alexander întrebând:

— Ce vă face să credeţi că e o sirenă pe aici?

— Un pescar de pe o insulă apropiată a văzut-o, a răspuns bărbatul de la grădina zoologică. A spus că s-a apropiat destul de mult de ea şi că e sigur că e reală. A văzut-o lângă recif, lângă *acest* recif, chiar la ieşirea din Ilandra.

Reciful! Poate trăieşte în lagună!

M-am apropiat şi mai mult de uşă. Nu voiam să pierd nici un cuvânt.

— Câţiva dintre aceşti pescari sunt foarte superstiţioşi, domnule Showalter, a spus unchiul meu, sfidător. Poveşti există de mulţi ani… dar nici un motiv să le credem.

— Nici noi nu l-am crezut, a spus femeia. Nu la început. Dar am întrebat şi alţi pescari şi au susţinut că au văzut şi ei sirena. Şi cred că spun adevărul. Descrierile lor se potrivesc până la cel mai mic detaliu.

Am auzit scaunul de la biroul unchiului meu trosnind. Mi l-am închipuit aplecându-se înainte în timp ce întreba:

— Şi cum au descris-o, mai exact?

— Au apus că arăta ca o tânără fată, i-a spus domnul Showalter. Cu excepţia – şi-a dres vocea – cozii de peşte. Este mică, delicată, cu părul lung şi blond.

— Au spus că avea coada strălucitoare, de un verde aprins, a adăugat femeia. Ştiu că sună incredibil, domnule doctor Deep. Dar, când am vorbit cu pescarii, am fost siguri că spuneau adevărul!

A urmat o pauză.

Pierdeam ceva? Mi-am lipit urechea de uşă. Şi l-am auzit pe unchiul meu întrebând:

— Şi de ce mai exact vreţi să o prindeţi pe această sirenă?

— În mod evident, o sirenă adevărată, vie ar fi o atracţie spectaculoasă pentru un delfinariu ca al nostru, a spus femeia. Oameni din toată lumea s-ar îngrămădi să o vadă. Marina Zoo ar câştiga milioane de dolari.

— Suntem dispuşi să vă plătim foarte bine pentru deranj, domnule doctor Deep, a spus domnul Showalter. Am înţeles că nu mai aveţi bani. Dacă universitatea refuză să vă mai dea? Ar fi îngrozitor dacă ar trebui să vă opriţi din munca dumneavoastră importantă pentru atâta lucru.

— Marina Zoo vă promite un milion de dolari, a zis femeia. Dacă găsiţi sirena. Sunt sigură că laboratorul dumneavoastră ar putea să funcţioneze mult timp cu aceşti bani.

„Un milion de dolari! m-am gândit eu. Cum ar putea Doctor D. să refuze atâţia bani?“

Inima îmi bătea tare de emoţie. M-am aplecat spre uşă, străduindu-mă să aud.

Care urma să fie răspunsul unchiului meu?

Capitolul 7

Aplecându-mă spre uşă, l-am auzit pe Doctor D. scoţând un fluierat lung şi încet.

— Sunt mulţi bani, doamnă Wickman, l-am auzit eu spunând.

A urmat o pauză lungă. Apoi, a continuat:

— Dar, chiar dacă ar exista sirene, nu m-aş simţi prea bine să prind una ca o grădină zoologică să o arate tuturor.

— Vă promit că ne vom purta excelent cu ea, a răspuns domnul Showalter. Delfinii şi balenele noastre sunt îngrijiţi foarte bine. Sirena va avea parte, bineînţeles, de o îngrijire specială.

— Şi nu uitaţi, domnule doctor Deep, a spus doamna Wickman. Dacă nu o găsiţi dumneavoastră, o va face altcineva. Şi nu e nici o garanţie că sirena va fi tratată la fel de bine.

— Cred că aveţi dreptate, l-am auzit eu pe unchiul meu răspunzând. Ar fi cu siguranţă de un mare ajutor cercetării mele dacă aş găsi-o.

— Atunci o faceţi? a întrebat nerăbdător domnul Showalter.

„Spune da, Doctor D.! îmi ziceam eu cu ardoare. Spune da!“

M-am sprijinit de uşă cu tot corpul.

— Da, a răspuns unchiul meu. Dacă într-adevăr există o sirenă, o să o găsesc.

„Excelent!“ m-am gândit eu.

— Foarte bine, a spus doamna Wickman.

— Excelentă decizie, a adăugat domnul Showalter plin de entuziasm. Ştiam eu că am venit exact la omul potrivit.

— O să revenim peste câteva zile să vedem cum evoluează căutările. Sperăm să ne aduceţi veşti bune atunci, a spus doamna Wickman.

— Nu e mult timp, l-am auzit eu pe Alexander.

— Ştim, a răspuns doamna Wickman. Dar, evident, cu cât o găsiţi mai repede, cu atât mai bine.

— Şi vă rog, a spus domnul Showalter, *vă rog* să păstraţi secretul. Nu trebuie să ştie nimeni despre sirenă. Sunt sigur că puteţi să vă imaginaţi ce s-ar întâmpla dacă…

TROSSSSSSSSSC!

Mi-am pierdut echilibrul. Am căzut peste uşă.

Spre surprinderea mea, s-a deschis şi am căzut în cameră.

Capitolul 8

Am căzut grămadă pe podeaua cabinei.

Doctor D., domnul Showalter, doamna Wickman şi Alexander se uitau la mine cu gurile căscate. Bănuiesc că nu se aşteptau să intru.

— Mmm… bună tuturor, am mormăit eu.

Îmi simţeam faţa arzând şi ştiam că mă înroşeam.

— Frumoasă zi pentru o vânătoare de sirene.

Domnul Showalter a sărit nervos în picioare.

— Trebuia să fie un secret!

Alexander a alergat spre mine şi m-a ajutat să mă ridic în picioare.

— Nu vă faceţi griji în legătură cu Billy, a spus el. A pus un braţ protector în jurul meu. Puteţi avea încredere în el.

— Sunt foarte ruşinat, le-a spus Doctor D. vizitatorilor săi. Acesta este nepotul meu, Billy Deep. El şi sora lui au venit în vizită câteva săptămâni.

— Sunt în stare să ne păstreze secretul? a întrebat doamna Wickman.

Doctor D. s-a uitat la Alexander. Alexander i-a făcut semn că da.

— Da, sunt sigur că pot, a spus Doctor D. Billy nu o să spună nimic nimănui. Nu-i aşa, Billy?

Şi-a îngustat ochii spre mine. Chiar nu îmi plăcea când făcea asta. Dar, de data asta, nu am putut să îl condamn.

Am făcut semn că nu.

— Nu. Nu o să spun nimănui. Jur.

— Doar din motive de siguranţă, Billy, a spus Doctor D., nu îi zice despre sirenă Sheenei. E prea mică să păstreze un secret ca acesta.

— Promit, am răspuns eu solemn.

Am ridicat mâna dreaptă ca şi când aş fi făcut un jurământ.

— Nu o să îi suflu o vorbă Sheenei.

Era aşa de *mişto!*

Ştiam cel mai mare secret din lume şi Sheena nu avea nici o idee!

Bărbatul şi femeia de la delfinariu s-au uitat unul la altul. Mi-am dat seama că erau încă îngrijoraţi.

Alexander a spus:

— Chiar puteţi avea încredere în Billy. E foarte serios pentru cineva de vârsta lui.

„Poţi să pui pariu că sunt serios”, m-am gândit eu.

Sunt William Deep Jr., vânător de sirene cunoscut în toată lumea.

— Bine, a spus doamna Wickman.

A dat mâna cu Doctor D., cu Alexander şi apoi cu mine.

Domnul Showalter aduna nişte acte şi le punea într-o servietă.

— Atunci, ne vedem în câteva zile, a spus doamna Wickman. Noroc!

„Nu o să am nevoie de noroc, m-am gândit eu, privindu-i cum se îndepărtau pe vasul lor după câteva minute.

Nu o să am nevoie de noroc pentru că sunt priceput. Şi am curaj.“

Tot felul de gânduri îmbietoare îmi treceau zorite prin minte.

Urma să o las pe Sheena să apară cu mine la televizor după ce voi prinde sirena cu mâinile goale?

Probabil că nu.

În acea noapte, m-am furişat de pe vas şi m-am strecurat în apa întunecată. Am înotat fără zgomot spre lagună.

M-am uitat înapoi la *Cassandra.* Plutea liniştită. Toate geamurile erau întunecate.

Bine, m-am gândit eu. Nimeni nu e treaz, ca să îşi dea seama că am plecat. Nimeni nu ştie că sunt aici. Nimeni nu ştie că înot în mare noaptea, singur.

Înotând cu hotărâre, încet, sub lumina argintie a lunii, m-am îndreptat spre recif şi spre laguna cufundată în întuneric.

Am încetinit de-abia după ce am trecut de recif.

Ochii mi s-au îndreptat nerăbdători spre lagună. Valurile clipoceau uşor sub mine. Apa strălucea de parcă ar fi fost un milion de diamante mici la suprafaţa ei.

Unde era sirena?

Ştiam că era aici. Ştiam că urma să o găsesc aici.

Din adâncuri, de sub mine, am auzit un sunet slab.

Am ascultat cu atenţie. Sunetul, slab la început, s-a intensificat.

Valurile au început să se învolbureze în timp ce sunetul s-a transformat într-un vuiet constant.

Se auzea cam ca un cutremur. Un cutremur pe fundul mării.

Marea s-a învolburat. Mă străduiam să mă menţin la

suprafaţă.

Ce se întâmpla?

Dintr-odată, din mijlocul lagunei a ţâşnit un val enorm. S-a înălţat şi mai mult, ca un gheţar gigantic.

Mai sus. Mult deasupra capului meu. Înalt cât o clădire!

Să fie fluxul?

Nu.

S-a spart.

Creatura întunecată a ieşit de dedesubt.

Apa îi şiroia pe corpul grotesc. S-a uitat la mine cu unicul său ochi întunecat. Tentaculele i se strângeau şi i se întindeau.

Am ţipat.

Monstrul a clipit spre mine cu ochiul lui de un căprui pământiu.

Am încercat să mă întorc şi să plec.

Dar era prea rapid.

Tentaculele lui s-au întins şi m-au prins, strângându-se din ce în ce mai tare în jurul taliei mele.

Apoi, un tentacul lipicios şi rece s-a înfăşurat în jurul gâtului meu şi a început să mă strângă.

Capitolul 9

— Nu, nu pot să respir! am reuşit eu să zic.

Am tras de tentaculul care mi se înfăşura strâns în jurul gâtului.

— Să mă ajute cineva!

Am deschis ochii şi am văzut tavanul.

Eram în pat.

În cabina mea.

Aşternutul se înfăşurase strâns în jurul meu.

Am tras adânc aer în piept şi am aşteptat să îmi revină pulsul la normal. Fusese un vis.

Doar un vis.

M-am frecat la ochi, m-am ridicat şi m-am uitat pe fereastră. Soarele de-abia se ridica deasupra orizontului. Cerul dimineţii era roşu. Apa era de un violet-deschis.

Uitându-mă cu atenţie în spatele recifului, am văzut laguna. Era liniştită. Nu se vedea nici un monstru marin.

Mi-am şters sudoarea de pe frunte cu mâneca pijamalei.

„Nu trebuie să îţi fie frică, mi-am spus eu. A fost doar un vis. Un vis urât.“

Mi-am scuturat capul, încercând să uit de monstrul marin.

Nu puteam să îl las să mă sperie. Nu-l puteam lăsa să mă oprească să găsesc sirena.

Se trezise cineva? Oare ţipasem tare în somn?

Am ascultat cu atenţie. Auzeam numai scârţâitul vasului şi zgomotul valurilor care se spărgeau de el.

Lumina roz a dimineţii m-a înveselit. Apa întunecată mă îmbia.

Mi-am pus costumul de baie şi m-am furişat din cabină cât de încet am putut. Nu voiam să mă audă nimeni.

În bucătăria de pe vas am văzut un ibric de cafea pe jumătate gol stând pe plită. Asta însemna că Doctor D. se trezise deja.

Am mers în vârful picioarelor pe culoar şi am tras cu urechea. L-am auzit mişcându-se prin laboratorul principal.

Mi-am luat tubul, înotătoarele şi ochelarii şi m-am dus pe punte. Nu era nimeni acolo.

Nu era nimeni pe uscat.

În linişte, am coborât pe scară, m-am băgat în apă şi am început să înot spre lagună.

Ştiu că era o idee nebunească să mă furişez aşa. Dar nu vă puteţi imagina cât de entuziasmat eram. Chiar şi în cele mai îndrăzneţe vise cu ochii deschişi despre William Deep Jr., explorator subacvatic, nu mi-am închipuit că voi vedea o sirenă adevărată, vie!

În timp ce înotam spre lagună, încercam să îmi imaginez cum ar trebui să arate sirena.

Domnul Showalter spusese că arăta ca o tânără fată, cu părul blond şi cu o coadă de peşte verde. „Ciudat", mi-am spus eu.

Jumătate om, jumătate peşte.

Am încercat să îmi imaginez că aş avea o coadă de peşte, în loc de picioare.

„Aş fi cel mai tare înotător de pe pământ dacă aş avea o coadă de peşte, mi-am spus eu. Aş putea să câştig Olimpiada fără să exersez."

„Oare e drăguţă? m-am întrebat eu. Şi poate să vorbească? Sper să poată. Poate să îmi spună tot felul de secrete ale oceanului."

„Oare cum respiră sub apă?"

„Oare gândeşte ca un om sau ca un peşte?"

Erau aşa multe întrebări.

„Asta o să fie cea mai mare aventură a vieţii mele, mi-am spus eu. După ce devin faimos, o să scriu o carte despre aventurile mele din mare. O să îi zic *Curajul lui Deep,* de William Deep Jr. Poate o să se facă şi un film după ea."

Mi-am ridicat privirea şi am observat că mă apropiam de recif. M-am străduit să îl ocolesc. Nu voiam să ating din nou coralul acela de foc.

De-abia aşteptam să explorez laguna. Eram aşa de entuziasmat, că uitasem visul urât pe care îl avusesem în timpul nopţii.

Dădeam cu grijă din picioare, ferindu-mă de coralul roşu.

Aproape trecusem de recif când am simţit că mă atinge ceva pe picior.

— A! am ţipat eu şi am înghiţit o gură de apă sărată.

Scuipând apa şi tuşind, am simţit ceva înfăşurându-se în jurul gleznei mele.

Mă zgâria pe gleznă în timp ce mă apuca.

De data asta eram sigur că nu erau alge.

Algele nu au cleşti!

Capitolul 10

Nebăgând în seamă panica ce aproape mă înlemnea, am dat din mâini şi din picioare cât de repede am putut.

— Termină! Nu mă mai lovi! a ţipat cineva.

Sirena?

— Hei! am strigat eu în timp ce capul Sheenei a apărut lângă mine.

Şi-a scos tubul.

— Nu te-am zgâriat *chiar aşa* de tare! a spus ea. Nu trebuie să faci ca nebunul!

— Ce cauţi *tu* aici? am strigat eu.

— Ce cauţi *tu* aici? m-a întrebat ea cu răutate. Nu ştii că Doctor D. ne-a spus să nu înotăm niciodată aici?

— Atunci, nu ar trebui să fii aici, nu? am ţipat eu.

— Ştiam că pui tu ceva la cale, aşa că te-am urmărit, a răspuns Sheena, potrivindu-şi ochelarii.

— Nu pun la cale nimic, am minţit eu. Doar înot.

— Sigur, Billy. Doar înoţi la 6.30 dimineaţa tocmai unde nu ar trebui *şi* unde ţi-ai ars piciorul pe coralul acela de foc ieri. Ori pui ceva la cale, ori eşti nebun!

S-a uitat la mine, aşteptând un răspuns.

Ce alegere! Ori puneam ceva la cale, ori eram nebun. Ce ar fi trebuit să aleg?

Dacă recunoşteam că puneam ceva la cale, trebuia să îi spun despre sirenă şi nu puteam face asta.

— Bine, am spus eu ridicând din umeri. Cred că sunt nebun.

— Mare veste, a mormăit ea sarcastic. Hai să ne întoarcem pe vas, Billy, a spus Sheena. Doctor D. o să ne caute.

— Du-te tu. Vin şi eu un pic mai încolo.

— Billy, a spus Sheena. Doctor D. o să fie foarte supărat. Poate chiar acum e gata să sară în şalupă să ne caute.

Eram pe punctul de a renunţa şi de a mă duce cu ea. Apoi, am văzut cu coada ochiului nişte apă împroşcată în sus de partea cealaltă a recifului.

„Sirena! mi-am spus eu. Trebuie să fie ea! Dacă nu mă duc acum să o caut, s-ar putea să o ratez!“

M-am întors şi am început să înot foarte repede, direct spre recif.

O auzeam pe Sheena strigând:

— Billy! Vino înapoi! *Billy!*

Mi s-a părut că am auzit o notă de panică în vocea ei, dar am ignorat-o. Am crezut că voia să mă sperie din nou.

— *Billy!* a ţipat ea din nou. *Billy!*

Am continuat să înot.

Nu voiam să mă opresc sub nici o formă.

Dar, după cum s-a dovedit, trebuia să o fi ascultat.

Capitolul 11

Înotând repede, mi-am ridicat privirea în căutarea unui loc pe unde aş fi putut să înot în siguranţă deasupra recifului.

Am văzut din nou nişte apă împroşcată în sus, în partea cealaltă a lagunei. Lângă ţărm.

Trebuie să fie sirena! m-am gândit eu entuziasmat.

M-am uitat cu atenţie, încercând să o văd.

Mi s-a părut că văd un fel de înotătoare.

Mi-am croit drum după recif, în apele adânci şi liniştite ale lagunei. Mă străduiam să văd sirena, dar mi s-au aburit ochelarii.

— La naiba! mi-am zis eu. Ce moment să mi se aburească ochelarii!

Am ieşit să iau nişte aer şi mi-am scos ochelarii. Speram că nu pierdusem sirena din cauza asta.

Mi-am şters apa din ochi şi, cu ochelarii în jurul încheieturii mâinii, m-am uitat spre lagună.

Atunci am văzut-o. La câteva sute de metri mai în faţă.

Nu coada verde a unei sirene.

Înotătoarea pe care am văzut-o era gri, triunghiulară, stând dreaptă în apă.

Înotătoarea unui rechin-ciocan.

În timp ce priveam îngrozit, înotătoarea s-a întors în apă şi a început să se îndrepte repede spre mine, înaintând cu hotărâre şi drept ca o torpilă.

Capitolul 12

Unde era Sheena?

Era încă în spatele meu?

Am aruncat o privire înapoi. Am văzut-o departe, înotând spre vas.

Am fost silit să uit de Sheena în timp ce înotătoarea gri se apropia repede de mine.

Mi-am mişcat mâinile în apă, încercând să mă îndepărtez.

Când rechinul a trecut chiar pe lângă mine, m-am oprit din înotat.

Urma să plece? Urma să mă lase în pace?

Cu inima bătându-mi tare, am început să înot în cealaltă direcţie, spre recif. Departe de rechin.

Nu pierdeam din ochi înotătoarea.

Am început să mă întorc. Înotătoarea rechinului se îndrepta spre mine într-un cerc larg.

— Ooo, am gemut eu când mi-am dat seama că mă încercuia.

Acum, nu ştiam pe unde să o iau. Rechinul era între mine şi vas. Dacă aş putea să mă întorc şi să înot deasupra recifului, poate aş fi în siguranţă.

Înotătoarea uriaşă s-a apropiat şi mai mult.

M-am îndreptat spre recif. Ştiam că trebuia să păstrez distanţa.

Dintr-odată, înotătoarea a apărut în faţa mea, între mine şi recif.

Rechinul continua să mă încercuiască, din ce în ce mai aproape, din ce în ce mai repede, în cercuri din ce în ce mai mici.

Mă prinsese. Dar nu puteam să stau aşa. Nu puteam doar să plutesc acolo, aşteptând să mă mănânce rechinul.

Trebuia să mă lupt. Am început să dau din picioare panicat în timp ce înotam spre recif.

Acum eram mai aproape de recif. Dar cercurile făcute de rechin erau din ce în ce mai mici.

Trăgeam guri mici şi repezi de aer. Nu puteam să gândesc clar. Eram prea terifiat. Acelaşi cuvânt îmi răsuna în creier. *Rechinul. Rechinul.*

Rechinul înota în jurul meu într-un cerc mic. Coada lui se mişca, trimiţând valuri de apă pe mine.

Rechinul. Rechinul.

M-am uitat la monstru cu ochii măriţi de groază. Înota aşa aproape că puteam să îl văd clar. Era mare, avea cel puţin trei metri. Capul lui era mare şi hidos, lung precum al unui ciocan, cu câte un ochi de fiecare parte.

Mi-am auzit vocea plângându-se:

— Nu... nu...

Ceva rece m-a atins pe picior.

Rechinul. Rechinul.

Tremuram. Mi-am dat capul pe spate şi am scos un ţipăt de pură teroare.

— Aaaaaaaa!

Durerea m-a săgetat pe şira spinării.

Rechinul mă lovise cu botul. Mă aruncase din apă şi am căzut înapoi cu zgomot.

Am înlemnit.

Voia să se lupte.

M-a ocolit din nou, apoi s-a îndreptat direct spre mine.

Cu gura deschisă. Am văzut şiruri de colţi ascuţiţi.

Am ţipat cu o voce răguşită:

— Nu!

Am început să înot speriat. Disperat, loveam apa cu toată puterea.

Dintele ascuţit a trecut pe lângă piciorul meu, ratându-l.

Reciful. Trebuia să ajung la recif. Era singura mea şansă.

M-am îndreptat spre recif. Rechinul s-a apropiat de mine. L-am evitat din nou.

M-am prins de coralul roşu. Durerea mi-a săgetat mâna. Coralul de foc.

Nu îmi păsa.

Vârful recifului era deasupra apei. Am încercat să mă ridic pe el. Tot corpul mă ustura.

Aproape reuşisem. În curând, urma să mă aflu în siguranţă.

Cu o lovitură puternică, m-am căţărat pe recif şi am fost aruncat din nou în apă.

Mă lovisem cu burta de recif. Am simţit o muşcătură puternică în picior.

Am încercat să trag piciorul. Nu am putut.

Era prins între dinţii rechinului.

În mintea mea se auzea un ţipăt plin de teroare.

Rechinul. Rechinul.

M-a prins!

Capitolul 13

Tot corpul mă frigea. Am alunecat încet în apă.

Rechinul ştia că mă prinsese. Nu mai aveam putere să mă lupt.

Apoi, ceva a împroşcat apă în apropiere.

Rechinul a dat drumul piciorului meu şi s-a îndreptat într-acolo.

Nu am avut timp să îmi trag răsuflarea. Rechinul s-a întors. S-a îndreptat spre mine.

Fălcile lui deschise păreau extrem de dornice să mă ucidă.

Am închis ochii şi am scos un ţipăt strident de teroare.

A trecut o secundă. Apoi alta.

Nu s-a întâmplat nimic.

Am auzit o bufnitură zgomotoasă.

Am deschis ochii.

Ceva apăruse între mine şi rechin, la câţiva metri în faţa mea.

M-am uitat. Apa era învolburată şi albă. O coadă lungă şi strălucitoare de peşte a ieşit din apă şi s-a scufundat din nou.

Alt peşte se lupta cu rechinul!

Rechinul s-a întors, apoi a atacat. Peştele verde a lovit rechinul cu putere. Rechinul s-a scufundat.

Nu puteam să văd ce se întâmpla. Apa era împroşcată şi mai sus, în valuri înspumate şi albe.

Peste tot în jurul meu, apa era învolburată şi agitată, albă de spumă. Am auzit ţipete ascuţite de animal care acopereau zgomotele făcute de apă.

„Rechinii nu ţipă, nu? m-am întrebat eu. Ce a scos sunetul ăla?“

Rechinul a ieşit la suprafaţă, cu fălcile pline de dinţi deschise. A clănţănit din dinţi spre ceva, o dată, de două ori. Muşca aerul. Coada de peşte lungă şi verde a ieşit de sub apă şi a lovit rechinul cu putere. O lovitură direct în capul lui lat în formă de ciocan.

Rechinul şi-a închis fălcile şi s-a scufundat.

Apoi, am auzit o bufnitură puternică. Apele s-au liniştit.

Peste o secundă, înotătoarea uriaşă şi gri a ieşit la suprafaţă la câţiva metri de mine, înaintând cu viteză în direcţie opusă.

Rechinul pleca!

M-am uitat la coada verde de peşte în vreme ce se arcuia

deasupra apei întunecate şi umflate.

După ce apele s-au liniştit, am auzit un sunet muzical încet. Era frumos şi un pic trist. Era un fluierat şi un bocet în acelaşi timp.

Parcă era o balenă. Dar creatura asta era mult mai mică decât o balenă.

Coada ei neagră s-a întors. Apoi, creatura a ridicat capul.

Un cap cu un păr lung şi blond.

Sirena!

Capitolul 14

Plutind pe apă, am uitat de durere în timp ce mă holbam la ea.

Spre uimirea mea, sirena arăta exact cum o descriseseră oamenii de la grădina zoologică.

Capul şi umerii ei erau mai mici ca ai mei, dar coada ei era lungă şi puternică. Ochii ei mari, de un verde ca al mării, străluceau. Pielea ei avea un luciu de un roz palid.

M-am uitat la ea incapabil să vorbesc.

„E adevărată! mi-am spus eu. Şi e aşa de frumoasă!“

În cele din urmă, mi-a revenit vocea.

— M-ai… m-ai salvat, m-am bâlbâit eu. Mi-ai salvat viaţa. Mulţumesc!

S-a uitat în jos, timidă, şi mi-a gângurit printre buzele de un roz sidefat. Ce încerca să îmi spună?

— Ce pot face să îţi mulţumesc? am întrebat-o eu. O să fac orice pot.

A zâmbit şi a scos un sunet încet şi obsedant. Încerca să vorbească cu mine. Îmi doream să o fi putut înţelege.

Mi-a luat mâna şi a examinat-o, încruntându-se la vederea arsurilor roşii făcute de coral. Mâna ei era rece. A trecut-o peste palma mea şi durerea a început să dispară.

— Uau! am spus eu.

Cred că a sunat destul de prostesc, dar nu ştiam ce altceva să zic. Parcă atingerea ei era magică. Când mă ţinea de mână, puteam să plutesc fără să dau din picioare. Exact cum făcea ea.

Era alt vis?

Am închis ochii şi i-am deschis din nou. Încă pluteam pe mare, uitându-mă la o sirenă blondă.

Nu. Nu era un vis.

A zâmbit din nou şi a dat din cap, scoţând acele sunete joase şi muzicale.

De-abia îmi venea să cred ce vedeam după ce mă luptasem din răsputeri cu un rechin flămând.

Mi-am ridicat privirea şi m-am uitat în larg. Rechinul dispăruse. Apele se calmaseră, strălucind ca aurul sub soarele dimineţii. Şi iată-mă plutind pe marea din faţa unei insule pustii, împreună cu o sirenă adevărată.

„Sheena nu o să creadă asta niciodată, mi-am zis eu. Nici într-

un milion de ani.“

Dintr-odată, sirena a dat din coadă şi a dispărut sub apă.

Uimit, m-am uitat de jur-împrejur după ea. Dispăruse fără o urmă, nici un val, nici un vârtej de apă.

„Unde s-a dus? m-am întrebat eu. A plecat pur şi simplu? O să o mai văd vreodată?”

M-am frecat la ochi şi m-am uitat din nou după ea. Nici urmă de sirenă. Câţiva peşti au ţâşnit pe lângă mine.

Dispăruse aşa brusc, încât începusem să cred că de fapt visasem.

Chiar în acel moment, am simţit o pişcătură uşoară pe picior.

— Au! am ţipat eu, trăgând piciorul.

Am început să intru în panică. Se întorsese rechinul!

Apoi, în spatele meu, am auzit un pleoscăit mic şi un râs ca un fel de fluierat. M-am întors.

Sirena îmi zâmbea răutăcios. Şi-a mişcat degetele ca şi cum m-ar fi ciupit.

— Tu erai! am strigat eu, râzând uşurat. Eşti mai rea ca sora mea mai mică!

A fluierat din nou şi a lovit apa cu coada.

Dintr-odată, faţa i s-a umbrit. Mi-am ridicat privirea să văd ce era.

Prea târziu.

O plasă grea a căzut peste noi. Uimit, am dat din mâini şi din picioare. Dar s-au încurcat şi mai mult în plasă.

Plasa s-a strâns în jurul nostru. Am fost traşi în sus.

Ne zbăteam neputincioşi în timp ce plasa se înălţa.

Ochii sirenei s-au mărit în timp ce ţipa îngrozită.

— EEEEEEEEEEE! ţipa ea.

Cineva ne scotea din apă.

— EEEEEEEEEEE!

Ţipetele ei înspăimântate semănau cu sirena unei maşini de poliţie, acoperind strigătele mele slabe după ajutor.

Capitolul 15

— Billy, nu îmi vine să cred!

M-am uitat printre găurile din plasă şi i-am văzut pe Doctor D. şi pe Sheena. Se străduiau să ne urce în şalupă.

Sheena se holba la mine şi la sirenă înlemnită. Ochii lui Doctor D. erau măriţi, iar gura lui era căscată de uimire.

— Ai găsit-o, Billy! a spus el. Chiar ai găsit sirena!

— Scoateţi-mă din plasa asta! am ţipat eu.

Într-un fel, nu prea mă simţeam bine în legătură cu prinderea sirenei.

— Cei de la grădina zoologică au avut dreptate, a mormăit pentru sine Doctor D. E de necrezut. E uimitor. E un moment istoric…

Am căzut grămadă pe podeaua şalupei. Sirena se zbătea lângă mine în plasă, scoţând nişte sunete stridente, furioase şi scurte.

Domnul D. se uita la ea cu atenţie surprinsă. I-a atins coada. Sirena a lovit-o cu putere de fundul bărcii.

— Se poate să fie o farsă? s-a întrebat el cu voce tare.

— Billy, e unul dintre trucurile tale prosteşti? m-a întrebat Sheena suspicioasă.

— Nu e un truc, am spus eu. Şi acum, vreţi să mă scoateţi din plasa asta? Sforile îmi taie pielea.

Nu m-au băgat în seamă.

Sheena a întins uşor un deget şi a atins solzii de pe coada sirenei.

— Nu îmi vine să cred, a murmurat ea. Chiar e adevărată!

— Bineînţeles că e adevărată! am ţipat eu. Amândoi suntem adevăraţi şi stăm amândoi foarte incomod!

— Ei bine, e greu să cred orice spui *tu,* a zis Sheena. La urma urmei, ai vorbit despre monştrii marini de când am ajuns aici.

— *Chiar* am văzut un monstru! am ţipat eu.

— Linişte, copii, a spus Doctor D. Să ducem descoperirea noastră la laborator.

A pornit motorul şalupei şi ne-am îndreptat spre vasul cel mare.

Alexander era pe punte, aşteptându-ne.

— Chiar e adevărat! a strigat el entuziasmat. Chiar există o sirenă!

Sheena a legat şalupa de partea laterală a *Cassandrei,* în timp ce Doctor D. şi Alexander ne-au ridicat pe mine şi pe sirenă.

Doctor D. a deschis plasa şi m-a ajutat să ies din ea. Sirena şi-a mişcat coada şi s-a încurcat şi mai tare în plasă.

Alexander mi-a strâns mâna.

— Sunt mândru de tine, Billy. Cum ai făcut-o? E uimitor.

Mi-a dat o palmă pe spate.

— Îţi dai seama că e cea mai mare descoperire oceanică a secolului? Poate a tuturor timpurilor?

— Mersi, am spus eu. Dar nu am făcut nimic. Nu am găsit-o eu, *ea* m-a găsit *pe mine.*

Sirena se zbătea cu putere pe punte. Sunetele ei au devenit mai stridente, mai speriate.

Expresia de pe faţa lui Alexander a devenit gravă.

— Trebuie să facem ceva pentru ea, a spus el repede.

— Doctor D., trebuie să-i dai drumul, am spus eu. Trebuie să stea în apă.

— O să umplu containerul mare cu apă de mare, Doctor D., a spus Alexander.

S-a dus repede să umple containerul.

— Nu putem să îi dăm drumul aşa, Billy, a spus Doctor D. Nu fără să o examinăm mai întâi.

Ochii lui sclipeau de entuziasm. Dar a văzut ce supărat eram.

— Nu o să îi facem nici un rău, Billy. O să fie în regulă.

S-a uitat la piciorul meu şi s-a încruntat.

— Sângerezi, Billy, a spus el. Te simţi bine?

— Da, am spus eu. Dar sirena nu e.

Nu m-a băgat în seamă.

— Cum s-a întâmplat? a vrut Doctor D. să ştie.

— M-a muşcat un rechin, i-am spus eu. Când era pe punctul să strângă, a apărut sirena. Mi-a salvat viaţa. Ar fi trebuit să o vedeţi cum s-a luptat cu rechinul.

Doctor D. s-a întors şi s-a uitat la sirenă de parcă ar fi văzut-o pentru prima oară.

— Uau, a spus Sheena. A învins un rechin? De una singură?

Coada lungă şi verde a sirenei lovea cu furie puntea vasului.

— EEEEEEEEEE! EEEEEEEEEE! ţipa ea strident.

Suna de parcă ar fi ţipat.

— Uitaţi de piciorul meu, am strigat eu. Trebuie să daţi drumul sirenei!

Doctor D. s-a ridicat în picioare şi a clătinat din cap.

— Billy, sunt om de ştiinţă. Sirena asta e o descoperire foarte

importantă. Dacă îi dau drumul, dezamăgesc toată comunitatea ştiinţifică. Dezamăgesc lumea întreagă!

— Vrei milionul de dolari, am mormăit eu.

Ştiam că fusesem dur, dar nu putusem să mă abţin. Nu îmi plăcea să văd sirena aşa nefericită.

Doctor D. părea extrem de afectat de ce îi spusesem.

— Nu e corect, Billy, a spus el. Cred că mă cunoşti mai bine de atât.

I-am evitat privirea. Plecându-mi capul, m-am prefăcut că mă uit la tăietura de la picior. Nu era foarte adâncă. Alexander îmi dăduse nişte tifon. L-am presat de tăietură.

— Vreau banii doar ca să îmi continui cercetarea, a spus Doctor D. Nu aş folosi niciodată sirena asta ca să mă îmbogăţesc.

Aşa era. Ştiam că Doctor D. nu voia banii pentru el. Tot ce dorea era să continue să studieze peşti.

— Gândeşte-te, Billy. Ai găsit o sirenă! O fiinţă despre care toţi credeam că nu există! Nu putem să îi dăm drumul. Trebuie să aflăm câte ceva despre ea, a spus el entuziasmat.

Nu am spus nimic.

— Nu o să îi facem nici un rău, Billy. Îţi promit.

Alexander s-a întors.

— Containerul e gata, Doctor D.

— Mersi.

Doctor D. l-a urmat pe Alexander spre celălalt capăt al vasului.

Am aruncat o privire la Sheena să văd de partea cui era. Voia să păstreze sirena? Sau să îi dea drumul?

Dar Sheena doar stătea şi se uita. Faţa ei era încordată. Mi-am dat seama că nu era sigură care dintre noi avea dreptate.

Dar, când m-am uitat la sirenă, am ştiut că eu aveam dreptate.

Nu îşi mai mişca coada. Acum, stătea nemişcată pe punte, cu plasa pe ea. Respira cu greutate şi se uita la ocean cu nişte ochi trişti şi înlăcrimaţi.

Îmi doream să nu fi încercat să o găsesc de la început. Acum, tot ce îmi doream era să găsesc o cale să o ajut să se întoarcă acasă.

Doctor D. şi Alexander s-a întors. Au ridicat sirena din plasă. Alexander i-a ridicat coada şi Doctor D. i-a săltat capul.

— Nu te zbate, mică sirenă, i-a spus Doctor D. cu o voce blândă. Stai nemişcată.

Sirena părea că înţelege. Nu s-a mai zbătut. Dar ochii ei se mişcau în toate direcţiile şi gemea încet.

Doctor D. şi Alexander au dus-o la containerul uriaş. Era pe punte, plin cu apă de mare proaspătă. I-au dat drumul uşor în container, scoţând-o din plasă în timp ce aluneca în apă. Apoi, au pus un capac peste container şi l-au închis.

Sirena şi-a mişcat coada în apă. Apoi, treptat, s-a oprit. A rămas nemişcată.

Corpul ei a alunecat inert la fundul containerului.

Nu se mişca şi nu respira.

— Nuuuu!

Mi-a scăpat un ţipăt de supărare:

— E moartă! E moartă! Am *omorât-o!*

Capitolul 16

Sheena se dusese în partea cealaltă a containerului.

— Billy, uite! a strigat ea.

M-am dus repede lângă ea.

— Sirena nu e moartă, a spus Sheena, arătând cu mâna. Uite. Plânge sau ceva de genul ăsta.

Sora mea avea dreptate. Sirena se dusese la fundul containerului şi îşi acoperise faţa cu mâinile.

— Şi acum ce facem? am întrebat eu.

Nimeni nu a răspuns.

— Trebuie să găsim o metodă de a o hrăni, a spus unchiul meu, frecându-şi bărbia, cu ochii la container.

— Crezi că mănâncă mâncare de om sau de peşte? am întrebat eu.

— Dacă ne-ar putea spune, a spus Alexander. Nu poate să vorbească, nu, Billy?

— Nu cred, am zis eu. Doar scoate sunete. Fluierături, sunete scurte şi muzicale.

— Mă duc în laborator să pregătesc echipamentul, a spus Alexander. Poate aflăm ceva despre ea cu ajutorul sonarului.

— Bună idee, a spus Doctor D. cufundat în gânduri.

Alexander s-a dus repede jos.

— Cred că mai bine m-aş duce la Santa Anita după nişte provizii, a spus Doctor D.

Santa Anita era cea mai apropiată insulă locuită.

— O să cumpăr mai multe feluri de mâncare. Putem să le încercăm până găsim ceva care îi place. Voi vreţi ceva?

— Nişte unt de arahide? a întrebat Sheena repede. Alexander nu are cum să greşească sendvişurile cu unt de arahide!

Doctor D. i-a făcut semn că da, în timp ce se urca în şalupă.

— Unt de arahide. Altceva? Billy?

I-am făcut semn că nu voiam nimic.

— Bine, a spus Doctor D. Mă întorc peste câteva ore.

A pornit motorul şi şalupa s-a îndreptat cu viteză spre Santa Anita.

— E aşa cald, s-a plâns Sheena. Mă duc în cabină un pic.

— Bine, am spus eu, cu ochii la sirenă.

Era cald pe punte. Vântul nu sufla şi soarele fierbinte şi alb îmi bătea drept în faţă.

Dar nu puteam să mă duc în cabină. Nu puteam să plec de lângă sirenă.

Plutea de partea cealaltă a sticlei, cu coada lungă atârnându-i. Când m-a văzut, şi-a pus mâinile pe peretele de sticlă şi a gângurit cu tristeţe.

I-am făcut cu mâna prin sticlă.

Gângurea şi mormăia încet, încercând să comunice cu mine. Am ascultat, încercând să înţeleg.

— Ţi-e foame? am întrebat-o eu.

S-a uitat la mine cu o privire goală.

— Ţi-e foame? am repetat eu, frecându-mă pe burtă. Fă aşa – am dat din cap în sus şi în jos – pentru da. Fă aşa pentru nu.

Am dat din cap într-o parte şi în alta.

M-am oprit şi am aşteptat să văd ce face.

Mi-a făcut semn că da.

— Da? am spus eu. Ţi-e foame?

Mi-a făcut semn că nu.

— Nu? Nu ţi-e foame?

Mi-a făcut semn că da. Apoi din nou că nu.

„Doar mă imită, mi-am spus eu. Nu înţelege."

Am făcut un pas înapoi şi am studiat-o aşa cum stătea în container.

„E tânără, mi-am spus eu. Seamănă mult cu mine. Asta înseamnă că *trebuie* să îi fie foame. Şi probabil îi place să mănânce tot ce îmi place şi mie. Nu?"

Poate. Merita o încercare.

M-am dus repede în bucătăria de pe vas. Am deschis un dulap şi am luat o cutie cu prăjituri subţiri cu ciocolată.

Bine, nu e chiar mâncare marină, mi-am spus eu. Dar cui nu îi plac prăjiturile cu ciocolată?

Am luat câteva prăjituri şi am îndesat cutia la loc în dulap. Alexander a trecut pe acolo în drum spre punte. Avea nişte echipamente în braţe.

— Iei o gustare? m-a întrebat el.

— Pentru sirenă, i-am spus eu. Crezi că o să îi placă?

A ridicat din umerii lui laţi şi a spus:

— Cine ştie?

M-a urmat până pe punte, ducând echipamentul.

— Ce sunt toate chestiile alea? l-am întrebat eu.

— Cred că putem să facem nişte teste pe sirenă, să vedem ce putem să aflăm despre ea, a spus Alexander. Dar du-te şi dă-i de mâncare mai întâi.

— Bine, am spus eu. Acum.

Am pus o prăjitură lângă sticlă. Sirena s-a uitat la ea. Mi-am dat seama că nu ştia ce era.

— Mmmmm, am spus eu, mângâindu-mă pe burtă. Bun.

Sirena s-a mângâiat pe burtă, imitându-mă. Mi-a aruncat o privire inexpresivă cu ochii ei de un verde-albăstrui.

Alexander s-a întins şi a deschis capacul. I-am dat prăjitura şi a aruncat-o în container.

Sirena s-a uitat la ea cum alunecă prin apă. Nu a încercat să o ia.

Până a ajuns la ea, s-a îmbibat cu apă. S-a descompus în container.

— Scârbos, am spus eu. Nici eu nu aş mânca-o acum.

Sirena a dat deoparte bucăţile de prăjitură îmbibate.

— Poate Doctor D. o să aducă ceva ce o să îi placă atunci când se întoarce, a spus Alexander.

— Sper, am spus eu.

Alexander a început să monteze echipamentul. A pus un termometru în container şi nişte tuburi lungi şi albe de plastic.

— Vai de mine, a mormăit Alexander, dând din cap. Mi-am uitat carneţelul.

S-a dus repede înapoi în laborator.

M-am uitat la sirenă cum înota tristă în containerul din care ieşeau toate tuburile acelea. Îmi aducea aminte de peştii din laborator.

— Nu, mi-am spus eu. Nu e un peşte. Nu ar trebui să fie tratată aşa.

Mi-am adus aminte cum se luptase cu rechinul.

„Ar fi putut fi ucisă, mi-am spus eu. Cu uşurinţă. Dar oricum s-a luptat cu rechinul, doar ca să mă ajute pe mine.“

Sirena a gângurit. Apoi, am văzut-o plângând cu lacrimi care au început să îi şiroiască pe obraji.

Plânge din nou, mi-am spus eu, simţindu-mă vinovat şi trist. Se roagă de mine. Mi-am rezemat faţa de peretele de sticlă, cât de aproape am putut de a ei.

„Trebuie să o ajut“, mi-am spus eu.

Mi-am pus un deget pe buze:

— Ssssss, am şoptit eu. Linişte. Trebuie să mă mişc repede!

Ştiam că eram pe cale să fac ceva ce l-ar supăra foarte tare pe Doctor D.

Poate că unchiul meu nu m-ar ierta niciodată.

Dar nu îmi păsa.

Aveam de gând să fac ce socoteam eu că era corect.
Aveam de gând să eliberez sirena.

Capitolul 17

Mâna îmi tremura în timp ce mă întindeam să deschid capacul containerului. Containerul era mai înalt decât mine. Nu prea eram sigur cum aveam să scot sirena de acolo. Dar trebuia să găsesc o cale.

În timp ce mă străduiam să deschid capacul, sirena a început să ţipe:

— Eeeee! EEEEEEEEE!

— Sssss! Nu face gălăgie! am avertizat-o eu.

Apoi, am simţit o mână prinzându-mă de braţ.

Am tresărit uimit.

O voce profundă m-a întrebat:

— Ce faci?

M-am întors şi l-am văzut pe Alexander care se afla în spatele meu.

M-am îndepărtat de container şi mi-a dat drumul.

— Billy, ce aveai de gând să faci? m-a întrebat el din nou.

— Voiam să îi dau drumul! am ţipat eu. Alexander, nu o poţi ţine aici! Uite ce tristă el

Ne-am uitat amândoi la sirenă, care se aşezase din nou pe fundul containerului. Cred că ştia că încercasem să o ajut şi că fusesem oprit.

Am observat tristeţea de pe faţa lui Alexander. Mi-am dat seama că îi părea rău pentru ea. Dar avea o datorie de îndeplinit.

S-a întors spre mine şi m-a luat de umeri.

— Billy, trebuie să înţelegi cât de importantă e sirena pentru unchiul tău, a spus el. A muncit toată viaţa pentru o descoperire ca asta. I-ai frânge inima dacă ai da drumul sirenei.

M-a condus încet mai departe de container. M-am întors să mă uit la sirenă din nou.

— Dar cum rămâne cu inima *ei?* am întrebat eu. Cred că faptul că e închisă în containerul acela pentru peşti îi frânge inima.

Alexander a oftat.

— Nu e cea mai bună soluţie, ştiu. Dar e doar ceva temporar. În curând, va avea destul loc să înoate şi să se joace.

„Sigur, mi-am zis eu cu tristeţe. Într-o reprezentaţie la delfinariu, cu milioane de oameni uitându-se la ea cu gura

căscată în fiecare zi."
Alexander şi-a luat mâna de pe umerii mei şi şi-a frecat bărbia.
— Unchiul tău e un om foarte cumsecade, Billy, a spus el. O să facă tot ce îi va sta în putinţă să se asigure că sirena are tot ce îi trebuie. Dar e datoria lui să o studieze. Lucrurile pe care le poate afla de la ea i-ar putea ajuta pe oamenii să înţeleagă oceanul mai bine şi să aibă mai multă grijă de el. Acest lucru e important, nu?
— Cred că da, am spus eu.
Ştiam că Alexander avea un punct de vedere corect. Îl iubeam pe Doctor D. şi nu voiam nicicum să îi stric marea descoperire.
„Dar totuşi sirena nu ar trebui să sufere pentru ştiinţă", mi-am spus eu.
— Vino, Billy, a zis Alexander, ducându-mă sub punte. Ţi-am promis că o să îţi arăt cum funcţionează probele de sonar, nu? Hai în laborator şi o să îţi fac o demonstraţie.
În timp ce coboram, am mai aruncat o privire la sirenă. Era încă aşezată pe fundul containerului, singură şi tristă. Îşi ţinea capul plecat, părul ei blond plutind fără vlagă, ca algele marine.

Probele de sonar nu au fost aşa interesante cum crezusem. Tot ce făcea era să sune ori de câte ori *Cassandra* era în pericol să se ciocnească de coastă.
Cred că Alexander şi-a dat seama că nu îmi stătea capul la sonar.
— Vrei să mănânci de prânz? m-a întrebat el.
M-hm. Prânzul. Îmi era foame. Dar nu de salată de pui picantă.
Am ezitat:
— Păi, am mâncat un mic dejun copios…
— O să fac ceva special, s-a oferit Alexander. Putem să luăm un picnic pe punte cu sirena. Vino!
Ce puteam să fac? M-am dus după el în bucătărie.
A deschis un frigider mic şi a scos un castron.
— Ăştia s-au marinat toată dimineaţa, a spus el.
M-am uitat în castron. Era plin cu fâşii subţiri şi albe, ca de cauciuc. Pluteau într-un lichid uleios, de un gri-închis.
Orice ar fi fost, ştiam că nu puteam să mănânc.
— E calamar marinat, a spus Alexander. Am adăugat nişte cerneală de calamar pentru un plus de savoare. De asta e gri.
— Gustos, am spus eu, dându-mi ochii peste cap. Nu am mai

mâncat cerneală de calamar de nu ştiu câte zile!

— Nu mai fi aşa ironic. S-ar putea să fii surprins, a răspuns Alexander.

Mi-a dat castronul.

— Du-l pe punte. Eu o să aduc nişte pâine şi ceai cu gheaţă.

Am dus castronul cu calamari sus şi l-am pus lângă containerul sirenei.

— Ce mai faci, sirenă? am întrebat eu.

Şi-a mişcat coada un pic. Apoi, a deschis şi a închis gura, de parcă mesteca.

— Hei, am spus eu. Îţi *este* foame, nu?

Continua să mestece. M-am uitat în jos, la castronul cu calamari.

„Cine ştie? mi-am spus eu. Poate o să îi placă."

M-am urcat pe balustrada şi am deschis capacul containerului. Apoi, am aruncat înăuntru o bucată din calamarul care parcă era de cauciuc.

Sirena a sărit spre el şi l-a prins cu gura.

A mestecat, apoi a zâmbit.

Îi plăcea!

I-am mai dat. L-a mâncat.

M-am frecat pe burtă.

— Îţi place? am întrebat-o eu.

I-am făcut semn că da.

A zâmbit din nou. Apoi, mi-a făcut semn că da.

M-a înţeles!

— Ce faci, Billy? m-a întrebat Alexander.

Venise pe punte cu două farfurii şi cu o bucată de pâine.

— Alexander, uite! am strigat eu. Am comunicat!

Am mai aruncat o bucată de calamar în container. L-a mâncat. Apoi, a făcut semn că da.

— Asta înseamnă că îi place! am spus eu.

— Uau, a mormăit Alexander.

A pus jos farfuriile şi şi-a luat carnetul. A scris nişte însemnări.

— Nu e mişto? am întrebat eu. Şi eu sunt om de ştiinţă, nu, Alexander?

Mi-a făcut semn că da, dar a continuat să scrie.

— Adică, sunt primul om care a comunicat cu o sirenă, nu? am insistat eu.

— Dacă stă la noi destul de mult, s-ar putea să poţi să vorbeşti cu ea prin semne, a spus el. Doar gândeşte-te la câte

am putea afla!

Vorbea cu voce tare în timp ce scria: „Îi place să mănânce calamari“. Apoi a lăsat creionul jos şi a zis:

— Hei, aşteaptă! Ăla e prânzul nostru!

„Vai, mi-am spus eu. Sper că nu i-am rănit sentimentele.”

S-a uitat la mine. S-a uitat la castron. Apoi, la sirenă.

Şi a început să râdă.

— Cel puţin e *cineva* aici căreia îi place cum gătesc! a spus el.

Cam peste o oră, Doctor D. s-a întors cu articolele de băcănie şi cu proviziile. Din fericire, cumpărase destulă mâncare marină din Santa Anita. I-am dat un pic sirenei la cină. În timp ce mânca, Doctor D. se uita la indicatoarele pe care Alexander le montase în container.

— Interesant, a spus Doctor D. Emite semnale sonore în apă. Ca balenele.

— Ce înseamnă asta? a întrebat Sheena.

— Înseamnă că s-ar putea să mai fie şi alte sirene ca ea, a spus Doctor D. Încearcă să ia legătura cu ele cu ajutorul sunetelor.

„Săraca sirenă, mi-am spus eu. Îşi cheamă prietenii. Vrea să fie salvată.”

După cină, m-am dus în cabina mea şi m-am uitat pe fereastra mică.

Un soare portocaliu apunea încet pe orizontul violet. Un covor lat de lumină aurie strălucea pe valurile oceanului. Un aer răcoros intra pe fereastră.

Am văzut cum soarele s-a scufundat în ocean. Cerul s-a întunecat imediat, ca şi când cineva ar fi stins o lampă.

„Sirena e acolo singură, mi-am spus eu. Trebuie să îi fie aşa frică. Prizonieră. Închisă într-un container pentru peşti, în întuneric.”

Uşa de la cabina mea s-a deschis dintr-odată. Sheena a intrat valvârtej, gâfâind, cu ochii măriţi.

— Sheena! am certat-o eu supărat. De câte ori trebuie să îţi spun să ciocăni mai întâi?

Nu m-a băgat în seamă.

— Billy, a spus ea gâfâind puternic. A scăpat! Sirena a scăpat!

Capitolul 18

Am sărit din pat, cu inima bătându-mi tare.

— Nu e acolo! a ţipat Sheena. Nu e în container!

Am ieşit în fugă din cabină şi m-am dus pe punte.

O parte din mine spera să fi scăpat. Dar alta îşi dorea să fi rămas pentru totdeauna şi să îl facă pe unchiul meu cel mai faimos om de ştiinţă din lume şi pe mine cel mai faimos nepot al unui om de ştiinţă!

„Te rog, să nu fi păţit nimic“, mi-am spus eu.

Pe punte, ochii mei s-au acomodat cu întunericul serii. Beculeţe mici străluceau pe marginea vasului.

M-am uitat cu atenţie pe punte, la containerul uriaş pentru peşti.

Alergam aşa de repede, că aproape am căzut peste bord. Sheena era chiar în spatele meu.

— Hei! am strigat eu când am văzut sirena înotând cu indiferenţă în apă, coada ei verde strălucind uşor în lumina slabă.

Mi-au trebuit câteva secunde să îmi dau seama că Sheena râdea.

— Ţi-am făcut-o! a strigat ea fericită. Ţi-am făcut-o din nou, Billy!

Am oftat îndelung şi tare. Încă unul dintre trucurile prosteşti ale Sheenei.

— Ce glumă bună, Sheena, am spus eu cu asprime. Foarte tare.

— Te-ai supărat pentru că te-am păcălit din nou. Eşti aşa uşor de păcălit.

Sirena şi-a ridicat privirea spre mine şi un zâmbet discret a apărut pe buzele ei palide.

— Loooorrrooo, loooorrroooo, a gângurit ea.

— Chiar e drăguţă, a spus Sheena.

„Sirena speră că o să îi dau drumul acum, mi-am spus eu. Poate aşa ar trebui…“

„Sheena mă poate ajuta, mi-am zis eu cu hotărâre. O să fie mai uşor dacă suntem amândoi.”

Dar o să vrea sora mea să mă ajute?

— Sheena… am început eu.

Am auzit paşi în spatele nostru.

— Hei, copii.
Era Doctor D.
— E aproape timpul să vă culcaţi, a spus el. Sunteţi gata să mergeţi jos?
— Niciodată nu ne culcăm aşa devreme acasă, a zis Sheena.
— Poate că nu. Pun pariu că nici nu vă treziţi aşa devreme acasă, nu?
Sheena a făcut semn că nu. Ne-am dus cu toţii la container şi ne-am uitat la sirenă în linişte. Şi-a mişcat coada un pic şi s-a aşezat din nou pe fundul containerului.
— Nu îţi face griji pentru ea, a spus Doctor D. O să mai trec să văd ce face în timpul nopţii, să mă asigur că e bine.
Sirena şi-a pus mâinile mici pe peretele de sticlă al containerului. Ochii ei ne rugau să o eliberăm.
— O să se simtă mai bine odată ce ajunge la Marina Zoo, a spus Doctor D. Construiesc o lagună numai pentru ea, cu recif şi cu de toate. O să fie exact ca laguna din Ilandra. O să fie liberă să înoate şi să se joace. O să se simtă ca acasă.
„Sper“, mi-am zis eu. Dar nu eram sigur.

Cassandra se legăna uşor pe valuri în acea noapte, dar nu am putut să adorm.
Stăteam în pat, uitându-mă la tavan. O rază palidă a lunii a intrat pe fereastră şi a căzut pe faţa mea. Nu puteam să nu mă gândesc la sirenă.
Am încercat să îmi închipui cum e să fii închis într-un container de sticlă o zi întreagă. „Poate nu prea diferit de a fi închis în cabina asta mică“, mi-am spus eu, uitându-mă în jur. Cabina mea era cam cât o debara.
„Ar fi oribil“, mi-am spus eu, jucându-mă cu gulerul pijamalei mele. Am deschis fereastra să mai intre un pic de aer.
„Poate nu containerul va fi partea cea mai rea, mi-am spus eu. Ştiu că lui Doctor D. îi pasă de sirenă. Ştiu că nu i-ar face nici un rău.“
Dar ce urma să se întâmple cu ea după ce o vor lua oamenii de la delfinariu.
Da, îi construiau o lagună frumoasă, artificială. Dar nu va fi precum cea reală. Şi o să fie oameni în jurul ei, uitându-se la ea tot timpul. Poate se vor aştepta să facă trucuri sau ceva de genul ăsta, poate să sară prin cercuri ca o sirenă dresată.
Poate o să apară şi în reclame la televizor. Şi în emisiuni, şi în filme.

O să fie prizonieră. O prizonieră singuratică pentru tot restul vieţii ei.

Era numai vina mea. Cum am putut permite aşa ceva?

Trebuie să fac ceva, m-am decis eu. Nu îi pot lăsa să o ia.

Chiar atunci, mi s-a părut că am auzit ceva, un sunet încet. Am stat nemişcat şi am ascultat. La început, am crezut că era sirena. Dar mi-am dat seama repede că era un motor.

L-am auzit pufăind încet, la distanţă. Dar se auzea din ce în ce mai aproape.

O barcă.

M-am ridicat şi m-am uitat pe fereastră. O barcă mare oprea în linişte lângă *Cassandra.*

Cine era? Oamenii de la delfinariu?

În toiul nopţii?

Nu. Nu era aceeaşi barcă. Barca asta era mult mai mare.

În timp ce priveam cu atenţie pe fereastra mică, am văzut două siluete întunecate strecurându-se în linişte la bordul navei *Cassandra.* Apoi încă două.

Inima a început să îmi bată tare. *„Cine* sunt aceşti oameni? m-am întrebat eu. Şi ce fac?“

„Ce să fac?“

„Să mă furişez să îi spionez? Dacă mă văd?“ Apoi, am auzit alte zgomote ciudate.

O bufnitura. Un ţipăt de durere înăbuşit.

De pe punte.

Puntea. Acolo unde sirena era închisă şi neajutorată în container.

„O, nu! mi-am spus eu, simţind un fior de panică. Îi fac rău sirenei!“

Capitolul 19

M-am îndreptat spre punte. Sheena alerga chiar în spatele meu.

Împiedicându-mă de un morman de sfori, m-am apucat de balustradă, ca să nu cad. Apoi, m-am îndreptat orbeşte spre containerul pentru peşti.

Sirena se ghemuise la fundul containerului, ţinându-se protector cu mâinile.

Am văzut patru bărbaţi stând încordaţi lângă container. Toţi patru erau îmbrăcaţi în negru. Aveau pe feţe măşti negre.

Unul dintre bărbaţi avea o bâtă mică în mână.

Şi un corp era întins pe jos, cu faţa la pământ.

Doctor D.!

Sheena a ţipat şi a fugit spre unchiul nostru. A îngenuncheat lângă el.

— L-au lovit la cap! a ţipat ea. L-au bătut!

Mi s-a tăiat răsuflarea.

— Cine sunteţi? am întrebat eu. Ce căutaţi pe vasul nostru?

Cei patru bărbaţi nu m-au băgat în seamă.

Unul dintre ei a desfăcut o plasă grea de sfoară şi a pus-a deasupra containerului. Apoi, i-a dat drumul în container, peste sirenă.

— Opriţi-vă! am ţipat eu. Ce faceţi?

— Taci, copile, a mormăit bărbatul cu bâta.

A ridicat bâta ameninţător.

Am privit neajutorat cum strângeau plasa în jurul sirenei.

O răpeau!

— Eeeeee! EEEEeeeee! a ţipat ea speriată şi a început să dea din mâini, străduindu-se să se elibereze de plasa grea.

— Terminaţi! Lăsaţi-o în pace! am strigat eu.

Unul dintre bărbaţi a început să râdă încet. Ceilalţi trei tot nu mă băgau în seamă.

Sheena era aplecată asupra lui Doctor D., încercând din răsputeri să îl trezească. Am alergat spre fereastră şi am strigat spre cabină:

— Alexander! Alexander! Ajutor!

Alexander era mare şi puternic, poate destul de puternic ca să îi oprească pe aceşti oameni.

Am fugit din nou spre container. Sirena era prinsă în plasă.

Se chinuiau toţi patru să o scoată din container. Se zbătea şi se opunea din toate puterile.

— EEEEEE! a ţipat ea.

Ţipatul strident mi-a ţiuit în urechi.

— Nu poţi să o faci să tacă? a ţipat nervos unul dintre bărbaţi.

— Tu doar adu-o la bord, a răspuns dur cel cu bâta.

— Opriţi-vă! am ţipat eu. Nu puteţi face asta.

Apoi, mi-am pierdut controlul.

Fără să mă gândesc, m-am năpustit spre cei patru. Nu ştiu ce urma să fac. Ştiam doar că trebuia să îi opresc.

Unul dintre ei m-a împins încet cu o mână:

— Nu te băga sau o păţeşti, a mormăit el.

— Daţi-i drumul! Daţi drumul sirenei! am ţipat eu înnebunit.

— Uită de sirenă, a spus bărbatul. Nu o vei mai vedea niciodată.

M-am prins de balustradă. Inima îmi bătea cu putere. Îmi pierdusem respiraţia.

Nu puteam suporta ţipetele îngrozite ale sirenei.

Nu puteam să îi las să o ia, nu fără să mă bat cu ei.

Îmi salvase viaţa odată. Acum, era rândul meu să o salvez pe a ei.

Dar ce puteam să fac?

O scoseseră din container. Cei trei bărbaţi o ţineau în plasă.

Se zbătea înnebunită, împroşcând puntea cu apă.

„O să îi înfrunt, mi-am spus eu. O să îi bat. Apoi, o să împing sirena în ocean ca să poată înota în siguranţă.”

Lăsându-mi capul în jos ca un jucător de fotbal, am tras aer adânc în piept şi am fugit direct spre ei.

Capitolul 20

— Billy, opreşte-te! a ţipat Sheena.

Am intrat într-unul dintre bărbaţii care ţinea plasa, lovindu-l tare cu capul în burtă.

Spre disperarea mea, bărbatul de-abia s-a clintit.

M-a apucat cu mâna liberă, m-a ridicat de pe punte şi m-a aruncat în containerul pentru peşti.

Am căzut cu zgomot în apa caldă şi m-am ridicat la suprafaţă tuşind şi scuipând apa.

Prin peretele de sticlă, i-am văzut pe bărbaţi aruncând sirena pe puntea lor. Plecau!

Am încercat să ies din container, dar era prea înalt. Tot alunecam pe sticla umedă, neputând să ajung sus.

Ştiam că acum exista doar o singură persoană care putea să îi oprească pe bărbaţii înarmaţi. Alexander.

Unde era? Nu auzise tot zgomotul?

— ALEXANDER! am ţipat eu cât de tare am putut.

Dar vocea mea înăbuşită de pereţii de sticlă ai containerului.

Apoi, în cele din urmă, a apărut pe punte. I-am văzut capul mare şi blond şi corpul musculos îndreptându-se spre mine. În sfârşit!

— Alexander! am ţipat eu, străduindu-mă să mă menţin la suprafaţă în container. Opreşte-i!

Am auzit motorul celeilalte bărci pornind. Unul câte unul, bărbaţii mascaţi au coborât de pe nava noastră.

Trei dintre ei plecaseră de pe *Cassandra.* Numai unul rămăsese pe punte.

Prin peretele de sticlă l-am văzut pe Alexander cum a alergat spre el şi l-a apucat de umăr.

„Da! mi-am spus. Prinde-l, Alexander! *Prinde-l!“*

Nu îl mai văzusem niciodată pe Alexander lovind pe cineva. Dar ştiam că era în stare dacă ar fi fost nevoie.

Dar Alexander nu l-a lovit pe bărbatul mascat. În schimb, l-a întrebat:

— E în siguranţă sirena la bord?

Omul mascat i-a făcut semn că da.

— Bine, a spus Alexander. Şi ai adus banii pentru mine?

— I-am adus.

— În regulă, a mormăit Alexander. Să plecăm de aici!

Capitolul 21

Era să mă înec.

Nu îmi venea să *cred* că Alexander lucra cu bărbaţii mascaţi. Mi se păruse un om aşa bun.

Dar acum ştiam că el pusese la cale tot. El trebuia să le fi spus că sirena era la bordul vasului nostru.

— Alexander, am ţipat eu, cum ai putut?

S-a uitat la mine de partea cealaltă a geamului.

— Hei, Billy, e doar o afacere, a spus el ridicând din umeri. Cei de la delfinariu urmau să plătească un milion de dolari pentru sirenă. Noii mei şefi vor plăti *douăzeci* de milioane!

Un zâmbet i-a brăzdat faţa.

— Ştii aritmetică, Billy. Tu ce ai alege?

— Nenorocitule! am ţipat eu.

Voiam să îl pocnesc. Am încercat din răsputeri să ies din container. Tot ce am reuşit să fac a fost să împroşc cu multă apă şi să trag apă pe nas.

Alexander i-a urmat pe bărbaţii mascaţi pe vasul lui. Eu mă zbăteam neajutorat în container.

Apoi, am văzut-o pe Sheena ridicându-se. Îndreptându-mi privirea spre punte, am observat că Doctor D. se mişca.

Alexander nu părea să fi observat. A călcat pe el. Nici măcar nu îi păsa că Doctor D. ar fi putut fi grav rănit.

L-am văzut pe unchiul meu întinzând-se şi apucându-l pe Alexander de glezna.

— Au!

Alexander a călcat greşit şi a căzut cu putere pe coate şi genunchi.

Sheena a ţipat şi s-a dat înapoi, lângă balustradă.

„Poate încă mai e un pic de speranţă, mi-am spus eu, cu inima bătându-mi cu putere. Poate că nu o să scape, la urma urmei.“

Alexander s-a ridicat uimit, frecându-şi bărbia.

— Luaţi-i! le-a strigat el bărbaţilor mascaţi.

Doi dintre ei au urcat din nou la bordul *Cassandrei* şi l-a luat pe Doctor D. Sheena a fugit spre ei, arătându-le pumnii săi mici.

Bineînţeles că nu au fost de prea mare folos. Cel de-al treilea bărbat a apucat-o de mâini şi i le-a întors la spate.

— Loveşte-l, Sheena! am ţipat eu de după peretele de sticlă.

A încercat să îl lovească pe cel care o ţinea, dar a strâns-o şi

mai tare. Nu se putea mişca.

— Dă-le drumul! am ţipat eu disperat.

— Ce să facem cu ei? a întrebat unul dintre bărbaţi.

— Orice faceţi, faceţi-o repede, a spus Alexander. Trebuie să plecăm de aici.

Bărbatul care o ţinea pe Sheena mi-a aruncat o privire. Loveam apa energic, încercând să mă menţin la suprafaţă.

— Ar putea chema poliţia de pe insulă sau Garda de Coastă, a spus el încruntându-se. Mai bine îi omorâm.

— Aruncă-i în container! a sugerat unul dintre partenerii lui.

Capitolul 22

— Alexander! a strigat Doctor D. Ştiu că nu eşti un om rău. Nu îi lăsa să facă asta.

Alexander a evitat privirea insistentă a unchiului meu.

— Îmi pare rău, Doctor D., a mormăit el. Nu pot să îi opresc. Dacă aş încerca, probabil m-ar omorî şi pe mine.

Fără alte cuvinte, s-a dus la bordul celeilalte bărci.

„Ce brută“, mi-am spus eu supărat.

Doi bărbaţi mascaţi l-au ridicat pe Doctor D. şi i-au dat drumul în container. A căzut cu zgomot alături de mine.

— Te simţi bine? l-am întrebat eu.

Şi-a masat ceafa şi mi-a făcut semn că da.

Sheena urma. Au aruncat-o înăuntru cu uşurinţă. A zburat prin aer, dând din mâini şi din picioare. Apoi, a căzut cu zgomot în apă.

Bărbaţii au pus capacul. L-au închis.

M-am uitat la ei, realizând îngrozit că nu puteam ieşi de acolo.

Apa din container avea în jur de un metru optzeci adâncime. Dădeam toţi din mâini şi din picioare, încercând să ne menţinem la suprafaţă. De-abia aveam loc toţi trei.

— În regulă, a spus unul dintre ei. Să mergem.

— Aşteptaţi! a rostit Doctor D. Nu puteţi să ne lăsaţi aici!

Cei trei bărbaţi s-au uitat unul la altul.

— Ai dreptate. Nu putem, a spus unul dintre ei.

S-au îndreptat spre noi.

„Deci nu sunt nişte monştri fără inimă, la urma urmei“, mi-am spus eu. Nu aveau de gând să ne lase aşa.

Dar ce aveau de gând să facă?

Primul bărbat le-a făcut semn celorlalţi doi. Au pus mâinile într-o parte a containerului.

— Unu, doi, trei, a zis primul bărbat.

La trei, au aruncat containerul peste bord.

Am căzut grămadă. Apoi, ne-am lovit de container în timp ce acesta cădea în ocean.

Apa din ocean pătrundea încetul cu încetul în interiorul containerului.

— Se scufundă containerul! a ţipat deodată Doctor D.

Am privit barca răpitorilor în timp ce se îndepărta.

Containerul nostru plutea liniştit. Apoi, a început să se scufunde.

— Ne scufundăm! a ţipat Sheena. O să ne înecăm!

Capitolul 23

Toţi trei împingeam cu disperare capacul. Am dat cu pumnii în el. Doctor D. a încercat să îl spargă cu umărul.

Dar containerul s-a înclinat în apă şi am fost aruncaţi pe spate.

Capacul era făcut dintr-o plasă de oţel dur şi era închis pe dinafară cu nişte cleme. Nu puteam să ajungem la cleme dinăuntru, aşa că trebuia să încercăm să îl spargem.

Am împins cât de tare am putut. Nici nu s-a clintit.

Containerul se scufunda încet în apa întunecată şi învolburată. Luna a dispărut după o perdea de nori, lăsându-ne pe un întuneric total.

Mai aveam doar un minut sau două până să ne scufundăm complet.

Sheena a început să plângă.

— Mi-e aşa de frică! a ţipat ea. Mi-e aşa de frică!

Doctor D. a dat cu pumnii în peretele de sticlă al containerului, încercând să îl spargă.

Am pipăit partea de sus a containerului, căutându-i un punct slab.

Apoi, am dat de ceva.

Un zăvor mic.

— Uite! am strigat eu, arătând spre zăvor.

L-am pipăit, încercând să îl deschid.

— E blocat!

— Lasă-mă pe mine.

Doctor D. a tras cu degetele de zăvor.

— E blocat, a spus el.

Sheena şi-a scos o agrafă roşie din păr.

— Poate putem să îl deschidem cu asta, a zis ea.

Doctor D. a luat agrafa şi a început să zgârie cu putere în jurul zăvorului.

— Merge! a rostit el.

„Poate mai e un pic de speranţă, mi-am spus eu. Poate urma să ieşim cu toţii de aici!"

Doctor D. s-a oprit din zgâriat şi a tras cu putere de zăvor.

S-a mişcat!

S-a deschis!

— Suntem liberi, a strigat Sheena.

Am împins toţi capacul. Am împins din nou.

— Hai, copii, împingeţi mai tare, ne-a îndemnat Doctor D.

Am împins din nou. Capacul nu se clintea. Se pare că agrafa nu îl deschisese până la urmă. Celelalte zăvoare îl ţineau închis.

Două zăvoare la care nu puteam ajunge.

Am tăcut toţi. Singurele sunete care se mai auzeau erau suspinele slabe şi speriate ale Sheenei şi clipocitul constant al valurilor.

Apa ajunsese până aproape de vârful containerului. În curând, urma să ne acopere.

Dintr-odată, oceanul s-a întunecat. Apa a devenit mai agitată şi containerul a început să se balanseze mai mult.

— Ce se aude? a întrebat Sheena.

Am ascultat.

Pe lângă clipocitul apei, am auzit un sunet ciudat. Era foarte slab, de parcă venea de foarte departe.

Un fluierat ascuţit, strident.

— Pare o sirenă, a mormăit Doctor D. Mai multe sirene.

Ţipetele ciudate veneau din apă şi se stingeau în apă.

Mai tare. Mai aproape.

Sunetul, la fel de strident ca unul metalic, ne-a înconjurat.

Dintr-odată, nişte siluete întunecate au apărut în preajma containerului.

Ne-am lipit feţele de sticlă.

— Sunetul acela. Nu am mai auzit niciodată ceva asemănător. Ce poate fi? a întrebat mirat Doctor D.

— Vine, vine de peste tot! m-am bâlbâit eu.

Apa întunecată se învolbura, agitată de siluetele întunecate.

Dintr-odată, din apa învolburată a apărut un chip. S-a lipit de sticlă, chiar lângă al meu!

Am tresărit şi m-am dat înapoi.

Apoi, am văzut mai multe feţe. Eram înconjuraţi de feţe mici de fete. Ochii lor larg deschişi se uitau la noi ameninţător.

— Sirene! am ţipat eu.

— Duzine de sirene! a mormăit Doctor D. mut de uimire.

Agitau apa cu cozile lor lungi.

Părul, şuviţe întunecate şi răvăşite în apa neagră, le plutea în jurul feţelor. Containerul se zguduia din ce în ce mai tare.

— Ce vor? a ţipat Sheena cu o voce stridentă şi tremurătoare.

— Par furioase, a şoptit Doctor D.

M-am uitat la sirenele învârtindu-se în jurul nostru ca nişte fantome. Au întins mâinile şi au apucat containerul. Cozile lor

loveau apa. Apa neagră se agita.

Dintr-odată, mi-am dat seama. Mi-am dat seama ce voiau.

— Răzbunare, am mormăit eu. Au venit să se răzbune. Le-am luat prietena. Şi acum e rândul lor.

Capitolul 24

Mâini umbrite se împingeau în peretele de sticlă.

— Ne trag la fund! a ţipat Domnul Doctor D.

Mi s-a tăiat răsuflarea de frică uitându-mă la mâinile lor, forme întunecate de partea cealaltă a containerului.

Apoi, dintr-odată, containerul a început să se ridice. Ieşea din apă din ce în ce mai mult.

— Hm? Ce se întâmplă? a întrebat Sheena.

— Ne… ne împing înapoi sus! am ţipat eu fericit.

— Sirenele nu se răzbună, ne salvează! a spus Doctor D.

Containerul s-a ciocnit de *Cassandra.* Vedeam mâinile micuţe ale sirenelor trăgându-ne.

Clamele s-au deschis. Capacul a fost îndepărtat.

Cu un geamăt de fericire, Doctor D. a ridicat-o pe Sheena. Ea s-a urcat la bordul navei.

Apoi, eu m-am urcat şi l-am ajutat amândoi pe Doctor D. să iasă din container.

Eram uzi leoarcă şi tremuram de frig. Dar eram în siguranţă.

Sirenele s-au înghesuit în jurul vasului, studiindu-ne cu ochii lor deschişi la culoare.

— Mulţumim, le-a strigat Doctor D. Mulţumim că ne-aţi salvat viaţa.

Mi-am dat seama că aceasta era a doua oară când o sirenă îmi salvase viaţa. Acum, le datoram mai mult ca niciodată.

— Trebuie să recuperăm sirena furată, am spus eu. Cine ştie ce o să îi facă Alexander şi brutele alea!

— Mda, a rostit Sheena. Uite ce au încercat să ne facă nouă!

— Aş vrea să o putem salva, a murmurat Doctor D. dând din cap. Dar nu văd cum am putea face asta. Cum o să îi găsim pe răpitori pe întuneric? Acum, sunt departe.

Dar ştiam că trebuia să fie o cale. M-am aplecat peste balustradă, uitându-mă la sirenele care pluteau dedesubt, murmurând şi gângurind în lumina lunii.

— Ajutaţi-ne! le-am rugat eu. Vrem să vă salvăm prietena. Vă rugăm, puteţi să ne duceţi la ea?

Mi-am ţinut răsuflarea şi am aşteptat. Oare mă vor înţelege sirenele? Vor putea să ne ajute într-un fel sau altul?

Sirenele au murmurat şi au fluierat una la alta. Apoi, una dintre ele – o sirenă cu părul negru şi cu o coadă foarte lungă –

a trecut în centrul grupului.

A început să fluiere şi să plescăie spre celelalte sirene. Părea să le dea ordine.

Ne-am uitat toţi trei uimiţi cum sirenele au început să formeze un şir lung, una după alta, până departe în mare.

— Credeţi că o să ne ducă la răpitori? am întrebat eu.

— Poate, a răspuns Doctor D. căzut pe gânduri. Dar cum o să găsească barca?

Şi-a frecat bărbia.

— Ştiu. Pun pariu că o să folosească sonarul. Aş vrea să fi avut destul timp să fi studiat sunetele acelea pe care le scot…

— Uite, Doctor D.! l-a întrerupt Sheena brusc. Sirenele pleacă!

Am văzut siluetele întunecate alunecând pe suprafaţa apei întunecate.

— Repede! am strigat eu. Trebuie să le urmărim.

— E prea periculos, a răspuns Doctor D. oftând. Nu putem să ne luptăm singuri cu Alexander şi cu patru oameni mascaţi şi solizi!

Se plimba de colo-colo pe puntea îngustă.

— Ar trebui să sunăm poliţia de coastă, a spus el în cele din urmă. Dar ce să le spunem? Că ne ducem după o sirenă răpită? Nimeni nu ne-ar crede.

— Doctor D., trebuie să le urmărim. Te rog! am spus eu. Sirenele încep să nu se mai vadă!

M-a privit îndelung.

— Bine. Să mergem, a zis el în cele din urmă.

M-am îndreptat repede spre pupa să dezleg şalupa. Doctor D. a aruncat-o în apă şi a sărit în ea. Eu şi Sheena l-am urmat în grabă. Doctor D. a pornit motorul şi ne-am dus cu viteză după şirul strălucitor de sirene.

Sirenele alunecau aşa de repede în apele învolburate, că ne era greu să ne ţinem după ele cu şalupa noastră mică.

După cincisprezece sau douăzeci de minute, am ajuns într-un golf mic şi pustiu. Luna a ieşit dintre nori. Lumina ei palidă a căzut pe o barcă întunecată ancorată aproape de ţărm.

Doctor D. a oprit motorul, astfel încât răpitorii să nu ne audă.

— Trebuie să doarmă, a şoptit el.

— Cum poate Alexander să doarmă după ce ne-a făcut? a spus Sheena. Ne-a lăsat să ne înecăm!

— Banii îi pot determina pe oameni să facă lucruri oribile, a zis Doctor D. cu tristeţe. Dar e bine că ne cred morţi. Nu se vor

aştepta să venim.

— Dar unde e sirena? am şoptit eu, uitându-mă la barca umbrită care plutea lin sub lumina difuză a lunii.

Am plutit în linişte spre barca întunecată.

„Ei bine, i-am găsit pe răpitori”, mi-am spus eu, ţinându-mă de şalupă în timp ce ne apropiam.

Era o singură problemă.

Ce aveam să facem în continuare?

Capitolul 25

Vântul s-a domolit. Vasul răpitorilor plutea nemişcat pe apele liniştite, ca de sticlă, ale golfului.

— Ce s-a întâmplat oare cu toate sirenele acelea? a şoptit Sheena.

Am ridicat din umeri. Dispăruseră fără urmă. Mi le-am imaginat înotând la adâncime, ascunzându-se.

Dintr-odată, am văzut nişte valuri mici într-o parte a bărcii răpitorilor.

Încet, în linişte, şalupa noastră a alunecat către vas. M-am uitat spre valuri, încercând să văd de unde veneau. Apoi, am întrezărit un păr blond în lumina lunii.

— Sirena! am şoptit eu. E acolo!

Înota legată de fundul vasului răpitorilor.

— Poate nu au un container în care să o ţină, a şoptit Doctor D. fericit. Norocul nostru.

Dintr-odată, am văzut alte siluete unduind apa. Sirenele s-au adunat în cerc, înconjurând-o pe cea legată. Am văzut înotătoare ridicate ca nişte evantaie. Am văzut mâini întinse spre sirenă, mâini care trăgeau de sfoara care o ţinea prizonieră.

Apa se unduia încet, în vreme ce siluetele să străduiau să o elibereze.

— Sirenele o eliberează, am şoptit eu.

— Şi noi ce facem? a întrebat Sheena.

— Ne asigurăm că pleacă în siguranţă, a răspuns Doctor D. Apoi, plecăm. Răpitorii nu vor şti niciodată că am fost aici.

Am privit sirenele trăgând din răsputeri de sfoară în timp ce şalupa noastră se apropia de vasul răpitorilor.

— Hai, sirenelor! le-a îndemnat Sheena în şoaptă. Grăbiţi-vă!

— Poate au nevoie de ajutor, am spus eu.

Doctor D. a îndreptat şalupa spre sirene.

Mi s-a tăiat răsuflarea în vreme ce, pe vasul răpitorilor, cineva a aprins un chibrit. Apoi, cu chibritul, o torţă.

O voce enervată a răsunat:

— Ce credeţi că faceţi?

Capitolul 26

M-am ferit în timp ce torţa s-a îndreptat spre faţa mea.

În spatele torţei îl vedeam pe răpitor uitându-se la mine cu mânie. Şi-a tras repede masca neagră pe faţă. Îi acoperea doar partea de sus a feţei.

Am auzit pe cineva urcând şi nişte exclamaţii surprinse. Alexander şi ceilalţi trei răpitori au apărut pe punte.

— Cum aţi ajuns aici? a întrebat bărbatul cu torţa. Cum de nu aţi murit?

— Am venit după sirenă, i-a strigat Doctor D. Nu o puteţi ţine aici!

Torţa se legăna deasupra capului meu. M-am ridicat în picioare în şalupă şi i-am tras una, încercând să o arunc în apă.

— Billy, nu! a ţipat Doctor D.

Răpitorul a tras torţa înapoi. Am căzut cu faţa în jos în şalupă, peste Sheena.

— Daţi-ne sirena înapoi! a cerut Doctor D.

— Cine o găseşte o păstrează, a mormăit răpitorul. Aţi făcut un drum lung degeaba. Şi acum, priviţi, barca voastră a luat foc.

A aplecat torţa spre şalupă şi i-a dat foc.

Capitolul 27

Flăcările de un portocaliu şi un galben aprins s-au înălţat spre cerul de un albastru-închis. Se extindeau repede în partea din faţă a şalupei.

Sheena a scos un ţipăt îngrozit şi a încercat să se ferească de flăcări.

Speriată, a vrut să sară în apă, dar Doctor D. a tras-o înapoi.

— Nu pleca de pe şalupă! O să te îneci!

Focul trosnea. Flăcările orbitoare s-au înălţat şi mai sus.

Doctor D. a luat iute o vestă de salvare galbenă de la fundul şalupei şi a început să lovească cu ea în foc.

— Billy, ia o vestă de salvare! a ţipat el. Sheena, găseşte găleata. Aruncă apă peste flăcări, repede!

Am găsit o vestă de salvare şi am lovit flăcările cu ea. Sheena a aruncat apă de mare peste el cât de repede a putut.

Printre zgomotele flăcărilor, l-am auzit pe Alexander ţipând:

— Urcaţi sirena la bord. Să plecăm de aici!

— Doctor D.! am ţipat eu. Scapă!

Apoi, i-am auzit pe răpitori ţipând:

— Sirena! Unde e sirena?

M-am întors spre partea laterală a vasului lor. Sirena plecase. Prietenele ei o eliberaseră.

Unul dintre răpitori a coborât de pe vas şi m-a prins de umăr:

— Ce ai făcut cu sirena? m-a întrebat el.

— Dă-i drumul! a ţipat Doctor D.

Am încercat să mă eliberez de răpitor. Mă ţinea zdravăn. Apoi am văzut alt răpitor lovind cu o bâtă spre capul Doctor D.

Doctor D. s-a ferit cu repeziciune. Răpitorul a încercat să îl lovească în stomac. Doctor D. s-a ferit din nou.

Dădeam din picioare şi mă zbăteam. Sheena trăgea de mâinile răpitorului, încercând să mă ajute să scap.

Al treilea răpitor a apucat-o de încheieturi şi a aruncat-o la podeaua şalupei.

— Daţi-le drumul copiilor! s-a rugat de ei Doctor D.

Alexander nu s-a clintit de pe punte. Stătea cu mâinile lui bronzate încrucişate şi urmărea lupta cu calm.

Flăcările aproape fuseseră stinse, dar au izbucnit din nou.

— Sheena, focul! am ţipat eu. Stinge focul!

A luat găleata şi a vărsat apă de mare peste tot.

Unul dintre răpitori a lovit găleata din mâna ei. A căzut în apă cu zgomot.

Sheena a luat o vestă de salvare şi a stins ultimele flăcări.

— Hai în barca lor, să îi aruncăm în apă! am auzit eu un răpitor ţipând deasupra.

Unul dintre ei a început să coboare în şalupa noastră. Dar s-a înclinat dintr-odată înainte, dând din mâini. A scos un ţipăt de uimire în timp ce vasul lui a început să se clatine cu putere spre stânga. Parcă fusese lovit de un val uriaş.

Răpitorii au ţipat în vreme ce barca lor a început să se clatine înainte şi înapoi. Mai întâi încet. Apoi cu putere. Apucându-mă de marginea şalupei, i-am văzut ţinându-se de balustradă şi ţipând de uimire.

Doctor D. s-a ridicat încet, încercând să vadă ce se întâmpla.

Barca se clătina violent, ca şi când ar fi fost lovită de valuri mari.

Sirenele. Puteam să le văd acum.

Înconjuraseră vasul răpitorilor şi îl clătinau cu putere.

Tare. Şi mai tare. Răpitorii se ţineau de balustradă, neajutoraţi.

— Misiune îndeplinită! a ţipat Doctor D., în culmea fericirii.

A pornit motorul şi am plecat.

Întorcându-mă, am văzut vasul înclinându-se şi răsturnându-se în apă. Şi am văzut-o pe sirena noastră înotând libera în spatele celorlalte sirene din valurile sclipitoare.

— A scăpat! am strigat eu. E liberă!

— Sper că o să fie bine, a spus Sheena.

— O să o căutăm mâine, a spus Doctor D. în timp ce se îndrepta spre vas. Acum, ştim unde să o găsim.

Sheena s-a uitat la mine. Şi eu la ea.

„O, nu, mi-am spus eu. După toate astea, nu putea fi adevărat."

Doctor D. avea de gând să prindă sirena din nou şi să o dea delfinariului?

Eu şi Sheena ne-am întâlnit în bucătăria de pe vas dimineaţa următoare. De când Alexander plecase, trebuia să ne facem singuri micul dejun.

— Crezi că sirena s-a dus înapoi în lagună? a întrebat Sheena.

— Probabil, am răspuns eu. Acolo trăieşte.

A băgat o lingură de cereale în gură şi le-a mestecat cu o expresie gânditoare.

— Sheena, am spus eu, dacă cineva ţi-ar da un milion de dolari, i-ai arăta unde trăieşte sirena?

— Nu, a răspuns Sheena. Nu dacă ar vrea să o prindă.

— Nici eu, am spus eu. De asta nu înţeleg. Doctor D. e un om bun. Nu îmi vine să cred că…

M-am oprit. Am auzit un zgomot. De motor.

Sheena a ascultat. L-a auzit şi ea.

Am aruncat lingurile şi am fugit pe punte.

Doctor D. stătea pe punte, uitându-se în largul oceanului.

Se apropia o barcă. O barcă albă pe care scria cu litere mari într-o parte MARINA ZOO.

— Oamenii de la delfinariu! i-am spus eu Sheenei. Au venit!

„Ce urma să facă unchiul nostru? mă întrebam eu din ce în ce mai speriat. Le va zice unde era sirena? Va accepta milionul de dolari?”

Eu şi Shenna ne-am ascuns după cockpit. Am urmărit barca de la Marina Zoo ancorând lângă *Cassandra.* I-am recunoscut pe domnul Showalter şi pe doamna Wickman.

Domnul Showalter i-a aruncat o funie lui Doctor D. Apoi, el şi doamna Wickman au sărit la bordul navei noastre.

Cei de la delfinariu au zâmbit şi i-au strâns mâna lui Doctor D. El şi-a înclinat solemn capul.

— Am auzit de la pescarii din Santa Anita că aţi găsit sirena, a spus domnul Showalter. Suntem gata să o luăm acum.

Doamna Wickman a deschis servieta şi a scos un plic subţire.

— Aici este un cec de un milion de dolari, domnule doctor Deep, a spus ea, zâmbind. E pentru dumneavoastră şi pentru laboratorul de cercetări de *pe Cassandra.*

I-a întins cecul unchiului meu.

Trăgeam cu ochiul din spatele cockpitului. „Te rog, nu îl accepta, Doctor D., mă rugam eu în gând. Te rog nu accepta cecul.“

— Mulţumesc foarte mult, a spus unchiul meu.

A întins o mână şi i-a luat cecul.

Capitolul 28

— Un milion de dolari înseamnă foarte mult pentru mine şi munca mea, a spus Doctor D. Delfinariul dumneavoastră a fost foarte generos. De asta îmi pare rău că trebuie să fac asta.

A ridicat plicul şi l-a rupt în jumătate.

Cei doi oameni de la delfinariu au rămas cu gura căscată de mirare.

— Nu pot să iau banii, a spus Doctor D.

— Ce vreţi să spuneţi, domnule doctor Deep? a întrebat domnul Showalter.

— M-aţi trimis după cai verzi pe pereţi, a răspuns unchiul meu. Am făcut căutări temeinice în aceste ape de când aţi plecat. Cu echipamentul meu, am cercetat fiecare centimetru al lagunei şi al zonei înconjurătoare. Sunt mai convins ca niciodată că nu există sirene.

„Daaaaaaa!“ am strigat eu în sinea mea.

Îmi venea să sar în sus şi să râd, dar am stat ascuns cu Sheena după cockpit.

— Şi poveştile pescarilor? a protestat doamna Wickman.

— Pescarii din zonă au spus poveşti cu sirene ani întregi, le-a spus Doctor D. Părerea mea este că ei cred că au văzut de-adevărat sirene apărând din pâclă în zilele ceţoase. Dar, de fapt, au văzut doar peşti, delfini sau lamantini, sau poate doar înotători. Pentru că nu există sirene. Sunt creaturi fantastice.

Domnul Showalter şi doamna Wickman au oftat amândoi dezamăgiţi.

— Sunteţi sigur? a întrebat domnul Showalter.

— Foarte sigur, a răspuns unchiul meu cu fermitate. Echipamentul meu e foarte sensibil. Poate să detecteze cel mai mic peşte.

— Vă respectăm părerea, domnule doctor Deep, a spus domnul Showalter, un pic trist. Sunteţi expertul numărul unu în vieţuitoarele din mările exotice. De asta am venit la dumneavoastră.

— Mulţumesc foarte mult, a spus Doctor D. Atunci sper că o să îmi ascultaţi sfatul şi o să încetaţi căutarea sirenei.

— Cred că aşa va trebui să facem, a spus doamna Wickman. Mulţumesc pentru că aţi încercat, domnule doctor Deep!

Şi-au dat mâinile. Apoi, cei de la delfinariu s-au urcat în barcă

şi au plecat.

Nu se mai vedea nimic la orizont. Eu şi Sheena am ţâşnit din ascunzătoarea noastră.

— Doctor D.! a strigat Sheena îmbrăţişându-l. Eşti cel mai tare!

Un zâmbet larg a apărut imediat pe chipul lui Doctor D.

— Mulţumesc, copii, a spus el. De acum încolo, nici unul dintre noi nu o să sufle nici un cuvânt despre sirene. Ne-am înţeles?

— Ne-am înţeles, am spus eu.

Am dat mâna cu toţii.

Sirena era secretul nostru.

Am jurat că nu o să spun nimănui despre sirenă. Dar voiam să o văd pentru ultima oară. Voiam să îmi iau rămas-bun.

După prânz, Sheena şi Doctor D. s-au dus în cabinele lor să se culce. Stătuserăm treji aproape toată noaptea, la urma urmei. Şi eu m-am prefăcut că mă duc să mă culc.

Dar, imediat ce au adormit, m-am furişat afară din cabină şi m-am strecurat în apa albastră şi strălucitoare.

Am înotat până la lagună în căutarea sirenei.

Soarele era sus pe cerul de un albastru-deschis. Se reflecta în apele nemişcate din lagună, făcându-le să sclipească de parcă ar fi fost acoperite cu aur.

„Sirenă? Unde eşti?“ mă întrebam eu.

De-abia trecusem de recif când am simţit că cineva mă trage în joacă de picior.

Sheena? mi-am spus eu. *Iar mă* urmărise?

M-am întors să o prind.

Nu era nimeni.

„Alge de mare, probabil”, mi-am spus eu.

Am continuat să înot.

După câteva secunde, am simţit din nou că mă trage ceva de picior. De data asta mai tare.

„Hei, trebuie să fie sirena!“ mi-am spus eu.

M-am întors încă o dată, să o văd.

Apa s-a învolburat.

— Sirenă? am strigat eu.

Un cap a ieşit din apă.

Un cap uriaş, murdar, de un verde-închis.

Şi o gură plină cu dinţi ascuţiţi.

— Monstrul marin! am ţipat eu. Monstrul marin!

O să mă creadă de data asta?